

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

6045

Φύλλο Νο 262

22 Φλεβάρη 2012

Κυκλοφορεί

κάθε δεύτερη Τετάρτη

1,5 ευρώ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

4

**Αγωνιστικός
αναβρασμός
στα
νοσοκομεία**

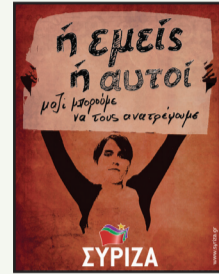
11

**Eurogroup:
Ανθρωποθυσίες
στο βωμό
του κέρδους**

12-13

**Συρία:
11 μήνες
εξέγερσης**

7

**Η Πανελλαδική
Συντονιστική
Επιτροπή
του ΣΥΡΙΖΑ**

Μπλόκο στις εκλογές σε ΑΕΙ, ΤΕΙ

Μεγάλη μάχη δίνει αυτές τις μέρες σύσσωμη η πανεπιστημιακή κοινότητα, για να μην γίνουν οι εκλογές για τα Συμβούλια Διοίκησης. Καθηγητές, φοιτητές, εργαζόμενοι και συμπαραστάτες απαντάνε με ενωτικό, μαχητικό τρόπο στη Διαμαντοπούλου ότι ο νόμος 4009 θα μείνει στα χαρτιά (σελ. 14).

Ολοί μαζί
Φοιτητές-καθηγητές-εργαζόμενοι
ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ!
Πρωτοβουλίες Αγώνα παντού!
Συμμετέχουμε στην Αριστερή Ένωση

Ναι σε όλα, από Παπαδήμο-Βενιζέλο στο Eurogroup: Μισθοί και συντάξεις πείνας, γενναιόδωρη στήριξη στους τραπεζίτες, μπαράζ μέτρων για την ανταγωνιστικότητα των καπιταλιστών

Κυβέρνηση τοκογλύφων

Διάλυση ΟΕΚ και ΟΕΕ Ληστεία!

Η διάλυση των Οργανισμών Εργατικής Κατοικίας και Εργατικής Εστίας είναι μια ληστεία σε βάρος των χιλιάδων δικαιούχων, αλλά και των εκατομμυρίων εργαζομένων που από το μισθό τους χρηματοδοτούσαν τις υπηρεσίες (στεγαστικά δάνεια, φτηνές διακοπές, διασκέδαση, επιδότηση ενοικίου κ.ά.) αυτών των οργανισμών. Ο αγώνας ενάντια στη διάλυσή τους είναι αγώνας όλων μας (σελ. 8-9).

Μόνη λύση και άμεση ανάγκη η **ΑΝΑΤΡΟΠΗ**

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ με την ΕΕ και τους δανειστές δεν αφήνει κανένα περιθώριο για αυταπάτες: Προβλέπει πρωτόγνωρες θυσίες για τον εργαζόμενο λαό και μάλιστα χωρίς καμιά ελπίδα και προοπτική. Η χρεοκοπία απλώς αναβάλλεται για το επόμενο επεισόδιο.

Όσο πιο γρήγορα ανατραπεί αυτή η συμφωνία, τόσο καλύτερο θα

είναι το μέλλον για τους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Οι δυνάμεις που μπορούν να αναλάβουν αυτό το έργο εκδηλώθηκαν στην ιστορική 12 Φλεβάρη: Οι απεργοί, οι διαδηλωτές, οι καταληψίες στα δημόσια κτίρια και στους χώρους εργασίας. Ο κόσμος αυτός μπορεί να νικήσει. Γι' αυτό χρειάζεται την Αριστερά του. Την πολιτική

δύναμη που θα δώσει την έμφαση στην οργάνωση των αγώνων. Που θα αποδεχθεί τα αιτήματα του κόσμου για ανατροπή της λιτότητας. Που θα ξεμπλοκάρει τις προοπτικές, απαιτώντας στάση πληρωμών στους τοκογλύφους. Που θα αντισταθεί στις ευρωπολιτικές και στις ευρωηγείες. Με κάλλη ή χωρίς αυτή, η απάντησή μας είναι: Ανατροπή, τώρα!

ΓΙΟΡΤΗ
για την είσοδο της εφημερίδας
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ με ζωντανή μουσική

**Σάββατο 9μ.μ.
3 Μάρτη
ΚΥΒΕ
Περιστερίου**
(Εθνάρχου Μακαρίου και Κηφισού)
Μετρό Άγιος Αντώνιος

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ**

συνέχεια σελ. 7

στα **Σύντομα...**

Κατά το διεθνή Τύπο, η ύφεση στην Ελλάδα το 2012 μπορεί να φτάσει ακόμα και στο 7,5%. Κατά τους «Financial Times» και το Reuters, η τόσο βαθιά ύφεση είναι αποτέλεσμα των μέτρων λιτότητας που επιβλήθηκαν και κάνουν τελείως ανέφικτο το στόχο να ξεφύγει η χώρα από τη μαύρη τρύπα του χρέους. Και ποιοι τα επέβαλαν αυτά τα μέτρα, ρε παιδιά;

★ ★ ★

Σύμφωνα με την έκθεση της τρώικας, το «κακό» σενάριο των εξελίξεων προβλέπει για το 2020 χρέος 160% του ΑΕΠ και όχι 120% όπως είναι ο στόχος της νέας δανειακής συνθήκης. Σε αυτή την περίπτωση θα χρειαστεί, λέει, το 2015 νέος δανεισμός-μαμούθ περίπου 130 δισ. ευρώ. Με τις απαραίτητες συνέπειες στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, βεβαίως βεβαίως...

★ ★ ★

Στα αιτήματα του ΔΝΤ για πρόσθετα μέτρα «κουρέματος», με στόχο να προσεγγιστεί το χρέος 120% του ΑΕΠ στο 2020, περιλαμβάνονταν το εξής: να μειωθεί το επιτόκιο του πρώτου δανείου (των 110 δισ.) που ήταν, λέει, ληστροικό. Αλήθεια, αυτό το επιτόκιο ποιοι το επέβαλλαν και ποιοι το αποδέχθηκαν;

★ ★ ★

Παρά τη σφαγή των κύριων και των επικουρικών συντάξεων (4 μειώσεις μέσα στα τελευταία δύο χρόνια...) η νέα δανειακή συνθήκη προβλέπει νέα συνολική ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση μέχρι τον Ιούνιο. Η κατεδάφιση συνεχίζεται κανονικά...

★ ★ ★

Η Άννα Διαμαντοπούλου ζητά να μη γίνουν οι εκλογές, για να μη μας κόψει, λέει, η ΕΕ τη χρηματοδότηση. Η ίδια ως υπουργός Παιδείας απειλεί τους πρυτάνεις ότι θα κόψει τη χρηματοδότηση προς τα ΑΕΙ, αν δεν κάνουν αμέσως εκλογές (με βάση του δικό της αντιδραστικό νόμο). Έχει ο καιρός γυρίσματα...

★ ★ ★

Ο κ. Μ. Βορίδης υπήρξε, ομολογεί, στα νιάτα του πολιτικός ακτιβιστής της Δεξιάς. Μόνο που παραήταν «άκτιβ» και όπως έλεγε ο πρώην αρχηγός του, ο Γ. Καρατζαφέρης, το ΛΑΟΣ υποχρεωνόταν να καλύπτει κάτι φωτογραφίες με τσεκούρια, κάτι κολλητιλίκια με τον Λεπέν, κάτι υποψηφιότητες με τη ναζιστική «Πρώτη Γραμμή» κ.λπ. Τώρα που μεγάλωσε, γραβατοφορεμένος και κουστουμάτος κάνει ως υπουργός «δουλειές» με άλλους παίκτες. Έχοντας πάντα την υποστήριξη μεγάλων οικογενειών και μεγάλων καναλιών...

★ ★ ★

Ο κ. Μαρκεζίνης -υιός του «πρωθυπουργού» της χούντας επί Πολυτεχνείου- ξαναχτύπησε αρθρογράφοντας στα «Επίκαιρα»: «Η επιστροφή (σο: στη δραχμή) θα αποτελούσε μια εξέλιξη με κινδύνους και δυσκολίες. Ποιος όμως έχει θελήσει να παρουσιάσει στο λαό μια διεξοδική συγκριτική μελέτη για το πόσο διαφορετική ή ανεπιθύμητη θα ήταν μια τέτοια κίνηση σε σχέση με τη σχεδιαζόμενη υποδούλωσή μας για τα επόμενα 10-15 χρόνια, μόνο και μόνο για να μείνουμε στο ευρώ». Κατά το έγκριτο «Βήμα»: «αρκετοί στη ΝΔ, αλλά και στις τάξεις των διαγραφέντων συμφωνούν μαζί του»...

★ ★ ★

Πλάκα θα έχει, αν εκεί στην Κουμουνδούρου συζητάνε πραγματικά το ενδεχόμενο να προτείνουν τον πρώην πρόεδρο του Παναθηναϊκού για το ψηφοδέλτιο Επικρατείας του ΣΥΡΙΖΑ...

Καθοριστικός παράγοντας για τις εξελίξεις η ορμητική είσοδος των μαζών στο προσκήνιο
12 Φλεβάρη: Εκατομμύρια «όχι σε όλα»

Του Σπύρου Αντωνίου

Οι μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις στις 12 Φλεβάρη αποδεικνύουν ότι η εφαρμογή του νέου μνημονίου δεν θα είναι «περίπατος» για την άρχουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Οι τελευταίες πολιτικές εξελίξεις φανερώνουν -ακόμα μια φορά- τη δύναμη της λαϊκής παρέμβασης. Η δεδομένη διάθεση του κόσμου να αντισταθεί, τα πολιτικά του προχωρήματα και η μαχητικότητα που δείχνει, είναι το πιο αισιόδοξο μήνυμα ότι η μάχη για την ανατροπή του εκτρώματος που ψήφισαν, η μάχη για την ανατροπή της συγκυβέρνησης και των πολιτικών της, μπορεί να είναι νικηφόρα για την εργατική τάξη και τα υπόλοιπα λαϊκά στρώματα.

Οι ρωγμές στο αστικό πολιτικό σύστημα, η όξυνση των αδιεξόδων στη διαχείριση της κρίσης από τους «από πάνω» και η κλιμάκωση της λαϊκής παρέμβασης μόνο «περίπατος» δεν προμηνύει στην εφαρμογή του εκτρώματος που ψήφισαν και απειλεί να οδηγήσει στην ολοκληρωτική εξαθλίωση την πλειοψηφία της κοινωνίας. Την ώρα των 199 «ναι» της βουλής, εκατομμύρια «όχι» δονούσαν τους δρόμους και τις πλατείες όλης της χώρας.

Ποτάμι οργής

Στην Αθήνα εκατοντάδες χιλιάδες ήταν αυτοί που συμμετείχαν στο τριήμερο των απεργιακών κινητοποιήσεων κατά του νέου μνημονίου, με αποκορύφωμα την τεράστια συγκέντρωση της περασμένης Κυριακής. Πολύ πριν την ώρα του καλέσματος (5μμ) το Σύνταγμα και οι γύρω δρόμοι είχαν γεμίσει ασφυκτικά. Από την Ομόνοια μέχρι την αρχή της Λ. Συγγρού ένα καθολικό αίτημα εκφράστηκε δυναμικά: «Να φύγουν τώρα η συγκυβέρνηση και η τρώικα, μαζί με τα μνημόνια και τα αντεργατικά τους μέτρα».

Η μεγαλειώδης κινητοποίηση -κορύφωση μια σειράς παρατεταμένων απεργιακών αγώνων, κινήσεων ανυπακοής, μικρών και μεγάλων μαχών σε εργασιακούς χώρους και γειτονιές- φανερώνει πλέον πεντακάθαρα την τεράστια αναντιστοιχία ανάμεσα στην ασκούμενη πολιτική και τη λαϊκή βούληση. Η κοινωνική οργή είναι διάχυτη και εκδηλώνεται μαζικά σε κάθε μεγάλο ραντεβού του κινήματος (28-29/6/11, 19-20/10/11, 12/2/12).

Καταστολή

Η επιλογή της συμμορίας Παπαδήμου για διάλυση της συγκέντρωσης φάνηκε από πολύ νωρίς. Σε καμία περίπτωση δεν ήθελαν την εικόνα ενός γεμάτου Συντάγματος. Από τις 5:30μμ ξεκίνησαν αναίτητες επιθέσεις των ΜΑΤ στους διαδηλωτές, τόνοι δακρυγόνων και ασφυξιόνων μετέτρεψαν το κέντρο της πόλης σε θάλαμο αερίων, με βομβίδες κρότου-λάμψης και επελάσεις μηχανοκίνητων τμημάτων προσπαθούσαν

να σπείρουν πανικό στο πλήθος. Έστησαν μπλόκα στο Μοναστηράκι, την Ερμού, τους δρόμους γύρω από το Κολωνάκι, τη Σταδίου και δεν επέτρεπαν σε πολλές χιλιάδες κόσμου να πλησιάσει το Σύνταγμα. Όμως, παρά την άγρια καταστολή, παρά το πολυήμερο μπαραζέ τρομοκρατικών εκβιασμών προς την κοινωνία από τους αστούς πολιτικούς και τη χυδαία προπαγάνδα των τηλεοπτικών καναλιών (μνημόνιο ή το τέλος του κόσμου, ψηφίζουμε τα μέτρα ή δεν θα έχουμε τρόφιμα και φάρμακα), όσοι βρέθηκαν στους δρόμους στις 12/2 δεν ποτήθηκαν ούτε στιγμή.

Οι διαδηλωτές, παρά τις επιθέσεις των δυνάμεων καταστολής, άντεξαν για σχεδόν πέντε ώρες το χημικό πόλεμο. Επέστρεψαν ξανά και ξανά μπροστά από τη Βουλή. Η αποφασιστικότητα του κόσμου ήταν εντυπωσιακή. Άνθρωποι κάθε ηλικίας απέκρουσαν τις επιθέσεις της αστυνομίας, φτάνοντας ακόμα και σε συγκρούσεις σώμα με σώμα, για να υπερασπίσουν το δικαίωμα της ελεύθερης διαδήλωσης. Κανένα χημικό, καμιά υστερική τσιρίδα του κάθε Καψή, δεν έκαμψε τη διάθεσή τους να παλέψουν κατά των μέτρων που τσακίζουν μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές και δημοκρατικά δικαιώματα.

Ακόμα και μετά την εκκένωση του Συντάγματος, τις συλλήψεις και τους πάνω από 90 τραυματίες, χιλιάδες συγκεντρωμένοι βρίσκονταν μέχρι αργά τη νύχτα σε πολλά σημεία του κέντρου. Ιδιαίτερα τα οργανωμένα μπλοκ των αριστερών οργανώσεων (ΔΕΑ, Ν. ΣΥΝ, ΚΟΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΕΤΩΠΟ Α-Α κ.ά.) επέμεναν να παραμένουν στην Αμαλία, παρά τις συνεχείς επιθέσεις των ΜΑΤ. Έτσι, συγκράτησαν μεγάλη μάζα αγωνιστών κάτω από τα πανό τους, ενισχύοντας ουσιαστικά τη δεδομένη θέληση χιλιάδων διαδηλωτών να παραμείνουν στο Σύνταγμα.

Η πολύ μεγάλη συγκέντρωση του ΠΑΜΕ δεν κατάφερε να ανέβει ποτέ τη Σταδίου (εκτός από κάποια μπλοκ στις στήλες του

Ολυμπίου Διός) και επέστρεψε στην Ομόνοια. Παρόλο ότι ήταν σημαντική η παραμονή τους εκεί, η τακτική της ξεχωριστής συγκέντρωσης των δυνάμεων του ΚΚΕ αφαίρεσε πολύτιμες δυνάμεις από το κίνημα, τόσο στο επίπεδο της ενιαίας έκφρασης των κομματιών που αντιστέκονται, όσο και στην ακύρωση της καταστολής.

Αποπροσανατολισμός

Βέβαια, η κυβέρνηση, οι απολογητές των μνημονίων (όπως ο ανεκδιήγητος Καμίνης που επιτέθηκε ξανά στους διαδηλωτές και την Αριστερά) και τα ΜΜΕ έκαναν «γαργάρα» τα άγρια μέτρα λιτότητας και τον όγκο της συγκέντρωσης. Επικεντρώθηκαν στην «κοινοβουλευτική αιμορραγία» των μέχρι πρόσφατα κυβερνητικών εταίρων ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ και -κυρίως- στις καταστροφές που προκλήθηκαν.

Προτεραιότητα των κατασταλτικών μηχανισμών ήταν η περιφρούρηση της βουλής και η διάλυση της συγκέντρωσης. Σίγουρα οι ειρμόνες καταστροφές στο υπόλοιπο κέντρο της Αθήνας έγιναν γρήγορα αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης από την κυβέρνηση που, με τη στήριξη των «παπαγάλων» της στα ΜΜΕ, επιχειρεί να δημιουργήσει κλίμα φόβου και να διεγείρει συντηρητικά αντανακλαστικά. Το να μένουμε όμως στην «προβοκατορολογία», όπως δυστυχώς οι δηλώσεις των Τσίπρα-Παπαρήγα, δεν ερμηνεύει, ό,τι συνέβη.

Οι πυρπολήσεις δεκάδων κτηρίων, οι εκατοντάδες μολότοφ και τα οδοφράγματα αποτέλεσαν πολιτικό σχέδιο ενός τμήματος του αντιεξουσιαστικού χώρου. Η φетиχοποίηση της τυφλής βίας, η αδιαφορία για τους εκατοντάδες χιλιάδες συγκεντρωμένους μέσα από λογικές υποκατάστασης και «πρωτοπορίας» ανοίγουν ξανά την κουβέντα για το αν αυτές οι πρακτικές καταλήγουν τελικά ενάντια στο ίδιο το κίνημα.

Παράλληλα, στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, το Βόλο, το Ηράκλειο,

τα Χανιά, την Κέρκυρα κ.α. πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις πολλών χιλιάδων ατόμων. Μάλιστα, στην επαρχία έγινε κατάληψη σε πάνω από 10 δημόσια κτήρια (δημαρχεία, περιφέρειες) ή θέατρα που μετατράπηκαν σε κέντρα αγώνα, γραφεία βουλευτών και τράπεζες δέχτηκαν επιθέσεις, ενώ και εκεί δεν έλειψαν οι απρόκλητες αστυνομικές επιθέσεις.

Συνέχεια

Παρά τα φυσιολογικά скаμπανεβάσματα των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, ένα κρίσιμο αγωνιστικό δυναμικό είναι αποφασισμένο να πάει τη σύγκρουση με το σύστημα και τους πολιτικούς του εκπροσώπους μέχρι τέλους. Σε αυτό τον κόσμο πρέπει να στραφεί η Αριστερά. Να στηρίξει τις μάχες του, να δώσει πολιτικό προσανατολισμό και προοπτική στην οργή του.

Η ειλικρινής στήριξη κάθε εστίας αντιπαράθεσης που εμφανίζεται απέναντι στην πολιτική των μνημονίων θα είναι ο κρίσιμος παράγοντας που θα καθορίσει τις εξελίξεις και θα επισπεύσει την ανατροπή της παραπαίουσας κυβέρνησης. Οι αγώνες των εργαζομένων στον ΟΕΚ και τον ΟΕΕ, στα σχολεία και τα νοσοκομεία, η απόκρουση των απολύσεων στο δημόσιο, η μάχη για να μην εφαρμοστεί ο νόμος της Διαμαντοπούλου στα πανεπιστήμια, η νίκη των απεργιών στη Χαλυβουργία, τα ΜΜΕ κλπ., οι δράσεις ενάντια στα χαράτσια και την ανεργία, η ενεργοποίηση της βάσης των σωματείων, ώστε να πιεστούν οι προδοτικές ηγεσίες της ΓΣΣΕ και της ΑΔΕΔΥ και να κηρύξουν γενική πολιτική απεργία διαρκείας, είναι τα άμεσα μέτρα που εκδηλώνεται αυτή η αντιπαράθεση.

Η πλατιά συμμετοχή, ο συντονισμός, η κλιμάκωση των αντιστάσεων και η οικοδόμηση εναλλακτικής πολιτικής λύσης από την Αριστερά είναι το μεγάλο στοίχημα που πρέπει να κερδίσουμε.

Νέα δανειακή συμφωνία:

Θανάσιμη απειλή για την κοινωνία

ΜΕ ΤΟ «ναι σε όλα» των Παπαδήμου-Βενιζέλου, το Eurogroup ενέκρινε τελικά το νέο πακέτο «στήριξης» προς την Ελλάδα -130 δισ. ευρώ- και το «κούρεμα» των παλαιότερων χρεών (PSI) κατά 100 δισ. ευρώ. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν είναι γνωστές όλες οι πτυχές της συμφωνίας, αλλά είναι σαφές ότι η συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ δεν έχει κανένα δικαίωμα πανηγυρισμού.

Το δικαίωμα δεν το αφήνουν οι ίδιοι οι διεθνείς «θεσμοί», η ΕΚΤ και το ΔΝΤ, που υπογράφουν ότι -στην καλύτερη περίπτωση!- το χρέος το 2020 θα βρεθεί στο 120% του ΑΕΠ, δηλαδή όσο περίπου ήταν και κατά το ξεκίνημα της κρίσης.

Βρισκόμαστε ξανά μπροστά σε μια παράλογη μαθηματική εξίσωση: Χρέος του 2008 συν τα πιο άγρια προγράμματα λιτότητας για 12 χρόνια, ίσον με το χρέος του 2020! Που σε απλά ελληνικά σημαίνει ότι οι πρωτοφανείς θυσίες, που επιβλήθηκαν στους εργαζόμενους και στους συνταξιούχους, δεν θα έχουν τελικά το παραμικρό αντίκρισμα στο τρίπιο βαρέλι που ονομάζεται «εξυπηρέτηση του χρέους».

Και όχι τυχαία. Το νέο δάνειο των 130 δισ. ευρώ σε συντριπτικό ποσοστό προορίζεται για τα θησαυροφυλάκια των κερδοσκόπων: Πάνω από 50 δισ. θα δοθούν στους διεθνείς τοκογλύφους ως αντίδωρο για το «κούρεμα». Περίπου 30 δισ. θα δοθούν κατευθείαν στις ελληνικές τράπεζες και ασφαλιστικές εταιρείες, επίσης ως αντίδωρο για το κούρεμα παλιότερων ομολόγων. Άλλα 20 δισ. θα πάνε στην ΕΚΤ, υποθέτουμε ως αντίδωρο για την... αλληλέγγυα στάση της! Οι απειλές των Βενιζέλου-Παπαδήμου ότι, αν δεν συμφωνηθεί το νέο δάνειο, δεν θα υπάρξουν λεφτά για μισθούς και συντάξεις, αποδεικνύεται ότι αφορούν ένα ποσό μικρότερο των 30 δισ. ευρώ για την περίοδο από το 2012 ως το 2015!

Όμως και το πολυδιαφημισμένο «κούρεμα» αποδεικνύεται κάθε άλλο παρά ζημιόγνο για τους κερδοσκόπους. Το καλύτερο παράδειγμα είναι η ίδια η ΕΚΤ: Αγοράζοντας στις τιμές αγοράς, μεταξύ 2010-2011, ελληνικά ομόλογα ονομαστικής αξίας 50 δισ. ευρώ, διασφαλίζει σήμερα κέρδη 15 δισ. ευρώ! Ανάλογη τακτική τήρησης τα μεγάλα funds που σάρωσαν τις «αγορές», αγοράζοντας ελληνικά ομόλογα σε τιμές πολύ κατώτερες της ονομαστικής, και σήμερα προσέρχονται στο «κούρεμα», προσδοκώντας να κατοχυρώσουν σημαντικά κέρδη.

Ειδικός λογαριασμός

Ο χαρακτηρισμός αυτής της πολιτικής ως ληστείας αποδεικνύεται και από τα ειδικά μέτρα που επιβάλλουν οι δανειστές για να μπορέσουν να συνεχίσουν επ' άπειρο το ξεζούμισμα του κόσμου.

Είναι ήδη γνωστό ότι τα νέα ομόλογα, με τα οποία θα αντικατασταθούν τα «τοξικά» που έχουν σήμερα στα χέρια τους, θα έχουν εγγυημένη αποπληρωμή σε ευρώ ή δολάρια (μετατρέποντας το χρέος σε βραχνά στο ενδεχόμενο επιστροφής στη δραχμή), ενώ θα καθορίζονται από τις εγγυήσεις του βρετανικού δικαίου που, παραδοσιακά, κατοχυρώνει όλα τα δικαιώματα των δανειστών. Όμως δεν έφτανε αυτό.

Η νέα συμφωνία προβλέπει τη συγκρότηση «ειδικού λογαριασμού» μέσω του οποίου εγγυάται την κατά προτεραιότητα αποπληρωμή των δανειστών! Στο λογαριασμό αυτό εντάσσονται τα υπόλοιπα του πρώτου δανείου (των 110 δισ.) και τα 130 δισ. του νέου δανείου. Όχι όμως μόνο: Αν αυτά δεν επαρκούν, στον ειδικό λογαριασμό θα οδεύουν τα έσοδα του ελληνικού κράτους! Οι Παπαδήμος-Βενιζέλος δεσμεύτηκαν ότι η αποπληρωμή των δανειστών αποκτά προτεραιότητα από την πληρωμή μισθών, συντάξεων και κοινωνικών παροχών στην Ελλάδα, όχι μόνο ως προς τα ποσά των δανείων, αλλά και ως προς τα έσοδα από φόρους!

Αυτή η μορφή «επιτήρησης» είναι η χειρότερη απ' όσες μέχρι σήμερα είχαν προταθεί. Αποδεικνύονται έτσι ως ανέξοδοι λεονταρισμοί οι δηλώσεις του Παπαδήμου ότι «δεν τίθεται θέμα επιτρόπου», και οι ισχυρισμοί της κυβέρνησης ότι «δεν θα δεχθεί πρόσθετα μέτρα πέρα από τους μόνιμους μηχανισμούς παρακολούθησης της εφαρμογής του προγράμματος» που ήδη έχει εγκαταστήσει η τρόικα.

Ανταγωνιστικότητα

Σύμφωνα με τα «Νέα», η παρέμβαση του Παπαδήμου στο Eurogroup υπογράμμισε ότι «το νέο οικονομικό πρόγραμμα θα βοηθήσει αποτελεσματικά την αποκατάσταση της ανταγωνιστικότητας». Τυπικά, η παρατήρηση θα έπρεπε να θεωρηθεί εκτός θέματος, αφού η ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων δεν αφορά τα δημόσια οικονομικά και το χρέος. Όμως το Eurogroup υιοθετεί έναν ιδιότυπο αντεργατικό «διεθνισμό» του κεφαλαίου: η πίεση των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων προς τα κάτω γίνεται προϋπόθεση για τον δανεισμό, για την τάχα αλληλεγγύη, ώστε να διευρύνονται τα περιθώρια δράσης και κερδοφορίας του κεφαλαίου, ντόπιου και διεθνούς.

Αυτό ακριβώς εννοούσε ο Παπαδήμος: Πριν στεγνώσει το μελάνι στη μείωση των κατώτατων μισθών, ανακοινώθηκε το μαχαίρι στις κύριες και επικουρικές συντάξεις. Στις μέρες που απομένουν ως τη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ, στις 2 Μάρτη, η βουλή θα πρέπει να έχει ψηφίσει όλους τους «εφαρμοστικούς» νόμους του προγράμματος της 12ης Φεβρουαρίου. Με κορυφαία σημεία τους νόμους για τα φάρμακα, τα ταμεία και τα νοσοκομεία (που κατεδαφίζουν τα δικαιώματα περίθαλψης στο δημόσιο σύστημα υγείας) και τις ρυθμίσεις στην εργατική νομοθεσία που θα κατεδαφίζουν την ισχύ των Συλλογικών Συμβάσεων.

Όπως σωστά έχει υπολογιστεί, η κατάργηση του αυτοματισμού των «ωριμάνσεων» και η κατάργηση της ισχύος των κλαδικών συμβάσεων θα οδηγήσει σύντομα σε δραστηκή μείωση των μισθών σε όλους τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα.

Πολιτική

Το ζήτημα που απομένει είναι αν τα κομματικά στηρίγματα της κυβέρνησης Παπαδήμου θα έχουν τη δύναμη να επιβάλουν αυτή την πολιτική.

Μετά τις 12 Φλεβάρη ο Αντ. Σαμαράς «πληρώνει» πλέον τις αμαρτίες του μνημονιακού τόξου με ρυθμό μεγαλύτερο από το ΠΑΣΟΚ. Σε ελάχιστες μέρες η ΝΔ έχασε περίπου 4% και βλέπει πλέον την αυτοδυναμία ως άπιαστο όνειρο. Οι πιστότεροι οπαδοί του Σαμαρά, διαγραμμένοι πλέον ως «αντιμνημονιακοί», μπορούν να επιλέξουν: Είτε να επαναδιαπραγματευτούν το δρόμο της επιστροφής, με αποτέλεσμα να «κοντύνουν» το φιλόδοξο αρχηγό τους που έσπευσε να κοκορευτεί («τι σόι πρωθυπουργός θα ήμουν, αν δεν τους διέγραφα;»), είτε να συγκροτήσουν έναν «μη-μνημονιακό» πόλο της «λαϊκής Δεξιάς», κολλώντας οριστικά την ετικέτα του μνημονιακού στον Σαμαρά, με αποτέλεσμα ακόμα μεγαλύτερη φθορά της ΝΔ. Σε κάθε περίπτωση, το κόμμα της Δεξιάς, που φαινόταν ως σίγουρη εφεδρεία του συστήματος μπροστά στην κρίση του ΠΑΣΟΚ, εμφανίζεται σήμερα ως ανίκανο να ολοκληρώσει τη δουλειά.

Η κρίση εξακολουθεί να παραλύει τη σοσιαλδημοκρατία, το χώρο που από τη φύση του θα ήταν πολύτιμο στηρίγμα του συστήματος σε αυτή τη συγκυρία. Ο Βενιζέλος, που φιλοδοξούσε να κληρονομήσει το «όλον ΠΑΣΟΚ», αντιμετωπίζει πλέον την προοπτική να βρεθεί επικεφαλής σε ένα απόκομμα με περιορισμένη επιρροή. Και εδώ οι διαγραμμένοι έχουν επιλογές: Είτε να δώσουν την έμφαση στη σχέση τους με το κόμμα, προσπαθώντας να επηρεάσουν την εκλογή νέας ηγεσίας και -κυρίως- να περιμένουν την επόμενη μέρα της σίγουρης εκλογικής συντριβής του φιλόδοξου υπουργού Οικονομικών, που πλέον θα χρεωθεί πέρα από το μνημόνιο και τη νέα δανειακή συνθήκη. Είτε να προχωρήσουν σε συγκρότηση «μη-μνημονιακού» σοσιαλδημοκρατικού πόλου, υπολογίζοντας ακόμα και να ξεπεράσουν το βελιζελικό ΠΑΣΟΚ στην κάλπη...

Η συγκυρία «καίει» όποιο πολιτικό μόρφωμα αναλαμβάνει τη στήριξη της γραμμής των ντόπιων και ευρωπαίων καπιταλιστών. Με τις σημερινές μετρήσεις, μετά την κάλπη, η συγκρότηση μιας στοιχειώδους κυβέρνησης (όχι μιας σταθερής κυβέρνησης που θεωρείται ανέφικτη πλέον) είναι πιθανό να έχει ως προϋπόθεση τη συμμετοχή -ή την ανοχή- της ΔΗΜΑΡ. Μόνο που τέτοια «παρδαλά» σχήματα θα έχουν μεγάλες δυσκολίες στο να σηκώσουν το βάρος της κρίσης και μιας πιθανής χρεοκοπίας.

Ακριβώς γι' αυτό ένα σημαντικό τμήμα της ευρωηγείας -με πρωτοπόρο τον Σόιμπλε- συνιστά την αποφυγή της κάλπης και την παράταση της θητείας Παπαδήμου. Είναι μια άποψη προφανώς αντιδημοκρατική: Ο Παπαδήμος δεν έχει καμιά εξουσιοδότηση και καμιά λαϊκή νομιμοποίηση γι' αυτά που κάνει. Όμως είναι και άποψη αδιέξοδη για το σύστημα. Όχι γιατί ο Σαμαράς θα επιμείνει ανένδοτα για εκλογές. Κυρίως γιατί ο Παπαδήμος και η κυβέρνησή του δεν αντέχουν, όπως απέδειξε η 12 Φλεβάρη -να συνεχίσουν.

Ανατροπή

Τα αδιέξοδα και οι αδυναμίες του πολιτικού συστήματος περιγράφουν με τον καλύτερο τρόπο τις δυνατότητες για ανατροπή της πολιτικής του μνημονίου, της τρόικας και των ντόπιων καπιταλιστών.

Είναι προφανές ότι το αίτημα για εκλογές οξύνει την κρίση τους και προκαλεί πανικό. Είναι όμως εξίσου προφανές ότι η κρίση τους δημιουργήθηκε μέσα από την παρέμβαση του «πεζοδρομίου»: του κόσμου «από τα κάτω», με τις απεργίες, με τις διαδηλώσεις, με τις πλατείες, με τις καταλήψεις. Σε αυτό τον παράγοντα πρέπει να στηρίζει τη δυναμική της η Αριστερά, γιατί έτσι θα τους απειλήσει πιο ουσιαστικά, αλλά επίσης γιατί αυτή είναι η καλύτερη τακτική «προεκλογικού αγώνα»: Συγκεντρώνει τις δυνάμεις του δικού μας κόσμου και αφήνει στον αντίπαλο τα μικρότερα περιθώρια ανασύνταξης.

Σε αυτή την προοπτική η συμπαράταξη της Αριστεράς θα είναι πολύτιμος παράγοντας. Γιατί μόνο έτσι μπορεί στοιχειωδώς ρεαλιστικά να στηριχθεί το σύστημα για κυβέρνηση της Αριστεράς. Που μαζί με τις δεσμεύσεις για στάση πληρωμών προς τους τοκογλύφους, για ανατροπή της λιτότητας, για κρατικοποίηση των τραπεζών, για αντίσταση στις ευρωπολιτικές, περιγράφουν την απάντηση που επείγοντως πρέπει να τους δώσουμε.

13ο Συνέδριο ΠΟΕΔΗΝ: Ήττα των μνημονιακών δυνάμεων και μεγάλη άνοδος της Αριστεράς

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΟΔΟ πέτυχαν οι δυνάμεις της Αριστεράς στο 13ο Συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ στις 7-9 Φλεβάρη. Η Αριστερά διπλασίασε σχεδόν τις δυνάμεις της, κερδίζοντας 11 έδρες από 6 που είχε το 2009 (στις 33 έδρες του ΓΣ), ενώ σε ποσοστό πλησίασε το 35%.

Η άνοδος αντανάκλα τις διαθέσεις των εργαζομένων των πρωτοβάθμιων σωματείων, που καταφιζούν τις μνημονιακές παρατάξεις, αλλά και των ίδιων των αντιπροσώπων στο συνέδριο, καθώς και την αγωνιστική ανάταση με τις γενικές συνελεύσεις, τις καταλήψεις, τις επιτροπές αγώνα, τις δράσεις ενάντια στα χαράτσια στα νοσοκομεία, τους συντονισμούς, τη μαζική συμμετοχή στη 48ωρη γενική απεργία του Οκτώβρη, με κεντρικό σύνθημα: «Δωρεάν υγεία για όλο το λαό - Πάρτε το μνημόνιο και φύγετε από 'δω».

Η ΠΑΣΚΕ, παρότι μεταμφιέστηκε σε «Δημοκρατική Συνεργασία», έχασε 144 ψήφους και 2 έδρες σε σχέση με τις εκλογές του 2009 και για πρώτη φορά και την αυτοδυναμία στο Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕΔΗΝ από την ίδρυση της ομοσπονδίας το 1978. Επιδίωξε να αποφύγει τη συζήτηση, κόβοντας μια μέρα από το πρόγραμμα και κωλυσιεργώντας όλη την πρώτη ημέρα για τη νομιμοποίηση των συνέδρων από το Χατζηκόστα Ιωαννίνων, που αποκλείστηκαν τελικά με τις ψήφους ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, επειδή είχαν ψηφίσει... οι συμβασιούχοι! Η ΔΑΚΕ,

παρά την αντιμνημονιακή δημαγωγία, υπέστη μεγάλη ήττα, καθώς έχασε 104 ψήφους και 3 έδρες!

Η Αγωνιστική Συσπείρωση Υγειονομικών-ΠΑΜΕ αναδείχτηκε δεύτερη δύναμη με 7 από 4 έδρες, επιτυγχάνοντας να εμφανιστεί σαν ο μαζικός πόλος αντιπολίτευσης -και με σαφώς πιο χαμηλούς τόνους από άλλες φορές απέναντι στην υπόλοιπη Αριστερά.

Το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο Ριζοσπαστικής Αριστεράς (Αυτόνομη Παρέμβαση, Αριστερή Κίνηση Υγειονομικών, Ένωση Εργαζομένων, ανένταχοι) πήρε 3 έδρες από 2 το 2009. Οι 4 σύνεδροι της Αριστερής Κίνησης Υγειονομικών παίξαμε σημαντικό ρόλο στη ριζοσπαστική γραμμή του σχήματος, με συνθήματα «Η εμείς ή αυτοί» και «Κάτω η κυβέρνηση» και την καταγραφή με τοποθετήσεις, τραπεζάκι, διακήρυξη, κείμενο υπογραφών αλληλεγγύης στους μετανάστες.

Η Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) πήρε 1 έδρα. Η Αγωνιστική Συνδικαλιστική Παρέμβαση-Ταξική Πορεία (ΚΚΕμλ) δεν πήρε έδρα.

Η πρόταση του Ενωτικού Ψηφοδελτίου για κοινή κάθοδο της Αριστεράς, παρ' ότι σε πολλά σωματεία είχαν προϋπάρξει κοινές δράσεις και εκλογικές συμμαχίες, δεν έγινε εφικτή. Αν πραγματοποιείτο, θα έφερνε μεγαλύτερες ανατροπές και θα έδινε προοπτική στον αγώνα.

Αποσύρθηκε η δίωξη ενάντια στον Π. Χασαπάκη

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ αλληλεγγύης ενάντια στην τρομοκρατία των διοικήσεων και τον εργοδοτικό συνδικαλισμό. Από την ίδρυση του σωματείου του Ερυθρού Σταυρού κλειδιά των γραφείων είχαν όλα τα εκλεγμένα μέλη του. Η σημερινή πλειοψηφία των 5 της Δημοκρατικής Άμυνας (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) και του «ανεξάρτητου» αποφάσισε να αφαιρέσει τα κλειδιά από τους 2 εκλεγμένους της παράταξης Πρωτοβουλία Εργαζομένων Ερυθρού.

Διαμαρτυρόμενος, το μέλος του ΔΣ Π. Χασαπάκης κατέθεσε την πόρτα του σωματείου στο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ και ομόφωνα οι σύνεδροι αποφάσισαν ότι τα σωματεία είναι ανοιχτά σε όλους τους εργαζόμενους.

Σε αντίθεση με αυτή την απόφαση, το προεδρείο του σωματείου έκανε αναφορά στο διοικητή, καλώντας τον «να πάρει άμεσα μέτρα που αφορούν την προστασία και την περιφρούρηση του θεσμού του σωματείου εργαζομένων».

Ο διοικητής ζήτησε τα κλειδιά των γραφείων και, όταν ο συνάδελφος αρνήθηκε να του τα δώσει, κάλεσε σε απολογία τον Π. Χασαπάκη. Πριν την απολογία, του επέβαλε ποινή 7ήμερης παύσης καθηκόντων! Υπάρχει προηγούμενη επίθεση του διοικητή, με διενέργεια ΕΔΕ για «αδικαιολόγητη απουσία» του συνάδελφου, σε ημερομηνία πανελλαδικής απεργίας και χειροδικία εναντίον του στη διάρκεια γενικής

συνέλευσης και κινητοποιήσεων ενώπιον 100άδων συναδέλφων.

Μετά από απόφαση της σύσκεψης συνδικαλιστών, που κάλεσε η Πρωτοβουλία Εργαζομένων του νοσοκομείου, πραγματοποιήθηκε μαζική παράσταση διαμαρτυρίας την Πέμπτη 16/2 του δεκάδες εργαζόμενους του νοσοκομείου και εκπροσώπους ομοσπονδιών, σωματείων και φορέων στο γραφείο του διοικητή, ενώ πολλά ψηφίσματα αλληλεγγύης άρχισαν να καταφτάνουν προς τη διοίκηση και το σωματείο.

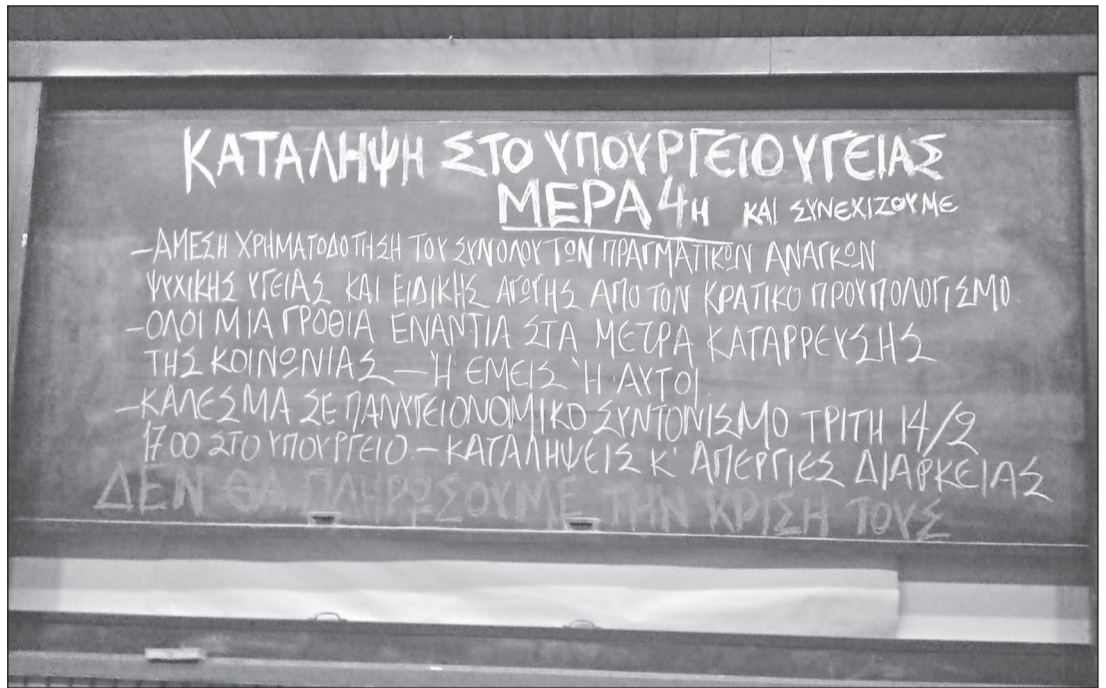
Παρά τις παλινωδίες και τη μετάθεση ευθυνών μεταξύ διοίκησης και σωματείου (η πλειοψηφία δεν αποδεχόταν την πρόταση για «άρση της δίωξης του συναδέλφου Χασαπάκη»), και μετά από συνεχείς κωλυσιεργίες και αναβολές, ο διοικητής έκανε πίσω.

Την Τρίτη 21/2 το πρωί υποχώρηση της διοίκησης ήταν πλέον οριστική, καθώς δήλωσε ότι το θέμα παραπέμφθηκε στο υπηρησιακό συμβούλιο, το οποίο συνεδρίασε έκτακτα και αποφάσισε ότι δεν υπάρχει καμιά υπηρησιακή παράβαση, άρα δεν υφίσταται και καμιά δίωξη-ποινή.

Η αλληλεγγύη των εργαζομένων αποδείχτηκε τελικά πολύ πιο δυνατή από τους μηχανισμούς της εξουσίας και των συνεργατών της. Ο αγώνας συνεχίζεται για να ανατρέψουμε κυβέρνηση και μνημόνια, για να απαλλαγούμε από τον εργοδοτικό συνδικαλισμό, για να περάσουν τα σωματεία στα χέρια των εργαζομένων.

Κατάληψη υπουργείου Υγείας- συντονισμός νοσοκομείων

Κάλεσμα για αγώνα διαρκείας

Του Αντώνη Καραβά, γιατρού

Οι εργαζόμενοι στην ψυχική υγεία, μετά από μια μαζικότατη συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας στις 9/2, μήκαν στο αμφιθέατρο και μετά από Γενική Συνέλευση (ΓΣ), και αφού η πολιτική ηγεσία δεν έδωσε καμία απάντηση στα αιτήματά τους, προχώρησαν σε κατάληψη.

Στις 14/2 πραγματοποιήθηκε Συνέλευση με στόχο τη δημιουργία ενός Πανυγειονομικού Συντονιστικού. Η μαζικότητα της Συνέλευσης και η ευρεία αντιπροσωπευτικότητά της αποτελούν μια πρώτη δικαίωση της κατάληψης. Συμμετείχαν εργαζόμενοι και εκπρόσωποι σωματείων από τους χώρους Ψυχικής Υγείας, Ειδικής Αγωγής, Αντιμετώπισης της Εξάρτησης, Δημόσιων Νοσοκομείων, Ιδιωτικών Κλινικών, υπουργείου Υγείας, Ληπτών Υπηρεσιών Ψυχικής Υγείας και Πρόνοιας, Ατόμων με Αναπηρία. Επίσης εκπρόσωπος του Ιατρικού Συλλόγου, καθώς και εκπρόσωποι Οικογενειών και Συγγενών από το χώρο της Ψυχικής Υγείας και της Απεξάρτησης.

Ψυχική υγεία

Οι εργαζόμενοι στην ψυχική υγεία στη ΓΣ, την Κυριακή 19/2, αποφάσισαν συνέχιση της κατάληψης και καλούν σε συντονισμένη 48ωρη απεργία στο χώρο της υγείας, με συγκέντρωση στο υπουργείο και πορεία στη βουλή την Πέμπτη 23/2. Ήδη αποφάσεις έχουν πάρει πολλά σωματεία της ψυχικής υγείας και της ειδικής αγωγής, αλλά και τα νοσοκομεία Άγιος Σάββας, Νίκαια και Θριάσειο. Στη συνέλευση μίλησαν και εργαζόμενοι από το υπουργείο Υγείας,

48ωρη απεργία στο χώρο της υγείας, με συγκέντρωση στο υπουργείο υγείας και πορεία στη βουλή την Πέμπτη 23/2

τον Ερυθρό, τον ΟΚΑΝΑ και το υπουργείο Εργασίας.

Στο χώρο της ψυχικής υγείας από τη χρόνια υποχρηματοδότηση φέτος προβλέπεται λουκέτο σε πολλές δομές, καθώς ο προϋπολογισμός τους είναι μειωμένος κατά 55%! Οι εργαζόμενοι είναι 3 μήνες απλήρωτοι, έχουν γίνει πολλές απολύσεις συμβασιούχων, αλλά και αορίστου χρόνου, ενώ το ΕΚΕΨΥ (Εθνικό Κέντρο Ψυχικής Υγείας) πάει για κλείσιμο.

Κατάληψη

Οι εργαζόμενοι στο υπουργείο Υγείας, με απόφαση της ΓΣ τους τη Δευτέρα 13/2, προχώρησαν και αυτοί σε κατάληψη του υπουργείου. Στις ΓΣ των επόμενων ημερών αποφάσισαν τη συνέχιση, αλλά και την κλιμάκωση και το συντονισμό του αγώνα τους. Τα προβλήματα είναι καυτά, καθώς με το νέο μισθολόγιο όλοι έχουν πέσει κάτω από τα 1.000 ευρώ το μήνα, με τη μεταφορά της Πρόνοιας στο υπουργείο Εργασίας -απόφαση που στοχεύει στο ξεπούλημα των δομών της και τις μαζικές απολύσεις- θα μεταφερθούν 80 εργαζόμενοι που κινδυνεύουν να απολυθούν ως πλεονάζον προσωπικό.

Η απόφαση και το πλαίσιο της κατάληψης, που είναι η υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν υγείας, στηρίζονται από μαχητικό κόσμο της βάσης, καθώς η ΔΑΚΕ, η ΠΑΣΚΕ και το ΠΑΜΕ θέλουν ανοιχτό το υπουργείο, για να μην ταλαιπωρείται ο κόσμος και για να υπάρχουν δίαυλοι επικοινωνίας με τους αρμόδιους παράγοντες του υπουργείου.

Νοσοκομεία

Στα νοσοκομεία επικρατεί αναβρασμός για τις δραματικές μειώσεις μισθών, τη μη καταβολή των δεδουλευμένων, την εντατικοποίηση της δουλειάς εξαιτίας του παγώματος των προσλήψεων, την απειλή για συγχωνεύσεις-κλεισίματα και απολύσεις. Η οργή δεν εκδηλώνεται ακόμα σαν ένας σαρωτικός χείμαρρος ανατροπής καθώς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, παρότι απαξιωμένη, εξακολουθεί να συγκρατεί τους εργαζόμενους. Όπου υπάρχουν μαχητικά σωματεία, αυτή η διάθεση ήδη εκδηλώνεται:

Στην έκτακτη ΓΣ του Συλλόγου Εργαζομένων του νοσοκομείου Άγιος Σάββας στις 15/2 εκτός από τη συμμετοχή στη 48ωρη απεργία αποφασίστηκαν καθημερινές δράσεις. Επίσης κάλεσμα στο Αμφιθέατρο του Νοσοκομείου τη Δευτέρα 20/2 Σωματείων, Γενικών Συνελεύσεων, επιτροπών αγώνα και εργαζομένων στα Νοσοκομεία της Αττικής σε ανοιχτό συντονισμό κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων.

Τέλος οι γιατροί προχωρούν σε συνελεύσεις για τη διεκδίκηση της καταβολής των δεδουλευμένων και την αποτροπή της νέας μείωσης στους μισθούς. Στη Νίκαια η ΓΣ αποφάσισε έναρξη επίσημης εργασίας από Δευτέρα 20/2/2012.

Συνεχίζουν τον αγώνα τους οι χαλυβουργοί

Του Σπύρου Αντωνίου

Απόφαση για συνέχιση του ηρωικού τους αγώνα, που συμπληρώνει σήμερα 115 μέρες, έλαβαν στην τελευταία Γενική τους Συνέλευση οι απεργοί της Ελληνικής Χαλυβουργίας. Οι Χαλυβουργοί παραμένουν ανυποχώρητοι στην απαίτηση για επαναπρόσληψη όλων των απολυμένων (65 άτομα) και επιστροφή στη δουλειά με πενθήμερο-8ωρο.

«Αποφασίσαμε να συνεχίσουμε να στεκόμαστε όρθιοι απέναντι στην τρομοκρατία του ΜΑΝΕΣΗ και στα μέτρα που θέλει να επιβάλει ο ίδιος και η κυβέρνηση που τον υπηρετεί (...). Συνεχίζουμε ενωμένοι, αποφασισμένοι, ατσαλωμένοι από την αλληλεγγύη όλης της εργατικής τάξης», δηλώνουν χαρακτηριστικά στο τελευταίο τους ψήφισμα.

Την επομένη της μεγαλειώδους συγκέντρωσης στο Σύνταγμα (12/2), η «Εργατική Αριστερά» βρέθηκε στην πύλη της Χαλυβουργίας και συζήτησε με τους απεργούς. Η κουβέντα ξεκίνησε με σχόλια για την τεράστια λαϊκή κινητοποίηση της προηγούμενης ημέρας, τη μαχητικότητα του κόσμου, το μέγεθος της καταστολής και τα αντεργατικά μέτρα του μνημονίου.

Επιτροπές

«Χθες είδαμε αυτό που ζούμε εδώ και μήνες στη Χαλυβουργία. Ο κόσμος νίκησε το φόβο. Όπως χθες διαδήλωσαν αποφασισμένοι χιλιάδες άνθρωποι, έτσι και εμείς είμαστε αποφασισμένοι να μην γυρίσουμε στη φωτιά και το ατσάλι για 500 ευρώ», μας λέει ο Μάρκος Καλαρίδης, ένας από τους πιο δραστήριους αγωνιστές και μέλος της επιτροπής αλληλεγγύης, που έχουν φτιάξει οι απεργοί για να μοιράζουν τα χρήματα και τα τρόφιμα που συγκεντρώνουν. «Χάρη στην αλληλεγγύη του κόσμου, κανένα σπίτι απεργού δεν έχει πεινάσει. Συγκεντρώνουμε τα τρόφιμα και τα μοιραζόμαστε. Από το απεργιακό ταμείο δίνουμε 400 ευρώ το μήνα σε κάθε εργαζόμενο. Όσα περίπου θα έπαιρνε ένας νέος συνάδελφος, αν είχαμε δεχτεί τις μειώσεις μισθών της εργοδοσίας. Εκτός από την επιτροπή αλληλεγγύης υπάρχει η επιτροπή γυναικών, που από την πρώτη μέρα είναι δίπλα μας. Πέρα από τα συλλαλητήρια που διοργανώνει, παρεμβαίνει σε τράπεζες και σε τρίτους που χρωστάμε χρήματα, διεκδικώντας την αναστολή των υποχρεώσεών μας. Σημαντικό ρόλο παίζουν η επιτροπή περιφρούρησης και η αντίστοιχη επιτροπή ενημέρωσης. Τα συναισθήματα από τις εκδηλώσεις συμπάραστασης, όπου πηγαίνουμε να μιλήσουμε, δεν πε-

ριγράφονται. Μόνο το γεγονός ότι τόσοι και τόσοι εργαζόμενοι ακουμπάνε στο δικό μας αγώνα, μας δίνει απίστευτη δύναμη».

Τρομοκρατία

Το κρίσιμο ζήτημα που προκύπτει, είναι φυσικά η συνέχεια του αγώνα και η νικηφόρα του έκβαση. «Τις επόμενες μέρες σχεδιάζουμε ακόμα ένα μεγάλο συλλαλητήριο στην Κηφισιά, που είναι τα γραφεία της εργοδοσίας. Παράλληλα, συνεχίζουμε την ενημέρωση στους γύρω εργασιακούς χώρους και τα εργατικά κέντρα. Επτά φορές έχουμε πάει στο Βόλο, καλώντας τους εκεί συναδέλφους να κατέβουν και εκείνοι σε απεργία. Οι εκβιασμοί και η τρομοκρατία, που ασκούν στους εργάτες του Βόλου, δεν έχουν τέλος. Απειλούν ότι θα απολύσουν τις γυναίκες τους που δουλεύουν σε μαγαζιά της πόλης κ.λπ. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι η διάλυση των δικαιωμάτων μας είναι για το καλό μας. Είναι εποχή που πρέπει να πέσουν οι μάσκες όλων των συμβιβασμένων. Και στο Βόλο και στα άλλα εργοστάσια, οι εργαζόμενοι έχουν υποχρέωση να ξεπεράσουν όσα σωματεία είναι υποταγμένα και να βγουν μπροστά, παλεύοντας για το δικίο τους», συμπληρώνει αγριεμένος.

Εκβιασμοί

Τις τελευταίες μέρες έχουν ενταθεί οι προσπάθειες της διοίκησης να διασπάσει τους εργαζόμενους. Άνθρωποι της εργοδοσίας, που δηλώνουν εξαθλιωμένοι (παρόλο βέβαια που δεν καταδέχονται να πληρωθούν από το ταμείο αλληλεγγύης!), κατηγορούν ότι για τις απολύσεις φταίει το σωματείο και μαζεύουν υπογραφές όσων είναι ενάντια στην απεργία.

Όπως σημειώνει ο Π.Χ., ένας από τους Χαλυβουργούς: «Όλες οι μεγάλες απεργίες έσπασαν είτε από πουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, είτε από απεργοσπαστικούς μηχανισμούς των εργοδοτών, που εκμεταλλεύονται συγχύσεις, γκρίνιες και την κούραση από τις πολλές μέρες. Αυτό το σχέδιο επιχειρούν να εφαρμόσουν και σ' εμάς. Εκτός από τα εμπόδια της κυβέρνησης, κάποιοι προσπαθούν να σπάσουν την απεργία από μέσα. Λοιδορούν την αλληλεγγύη της εργατικής τάξης, έχουν πρόβλημα, επειδή οι απολυμένοι πληρώνονται και από το ταμείο ανεργίας, λένε ψέματα ότι χρηματοδοτούμαστε από συγκεκριμένο κόμμα και άλλα τέτοια».

Φύγαμε με την υπόσχεση ότι και από τη δική μας εφημερίδα θα μεταφέρουμε την έκκληση που απευθύνουν οι απεργοί σε όλη την εργατική τάξη, για να μπορέσουν να κρατήσουν όσο χρειαστεί. Κάθε εργασιακός χώρος να γίνει μια Χαλυβουργία!

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια:
Θοδωρής Πατσατζής

Παράσταση διαμαρτυρίας

Στα μέσα του Φλεβάρη, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής πραγματοποίησε παράσταση διαμαρτυρίας στα γραφεία του ΙΚΑ στο κέντρο της Αθήνας. Η διαμαρτυρία αφορούσε τους εργαζόμενους στις εκδόσεις Αντ. Σάκκουλα, που πραγματοποιούν επίσχεση εργασίας και έχουν μείνει χωρίς ασφαλιστική κάλυψη. Η εταιρεία τους έχει κολλήσει τα ένσημα μόνο ως το Μάρτη του 2011 και έτσι οι 14 εργαζόμενοι δεν μπορούν να θεωρήσουν τα βιβλιάρια υγείας τους. Οι εργαζόμενοι έχουν κάνει προσφυγή στο ΙΚΑ, για να ελέγξει την εταιρεία, και ταυτόχρονα απαιτούν να κολληθούν τα ένσημα τους. Η εισφοροδιαφυγή γιγαντώνεται από τη μεριά των εργοδοτών, αλλά οι έλεγχοι από ελάχιστοι τώρα πια γίνονται ανύπαρκτοι, αφού το προσωπικό του ΙΚΑ μειώθηκε πρώτα με τις απολύσεις stage και συμβασιούχων και η κατάσταση θα γίνει ακόμη χειρότερη, αν περάσουν τα σχέδια κυβέρνησης και τρόικας για απολύσεις στο δημόσιο.

Στάση πληρωμών

Απλήρωτοι παραμένουν εδώ και 45 μέρες οι εργαζόμενοι στο ΙΓΜΕ. Συγκεκριμένα δεν τους έχει καταβληθεί η μισθοδοσία του Ιανουαρίου και το δεκαπενθήμερο του Φεβρουαρίου. Οι εργαζόμενοι, έχοντας και την εμπειρία από τις πετυχημένες κινητοποιήσεις τους ενάντια στην εφεδρεία, πραγματοποιούν κινητοποιήσεις, απαιτώντας να τους καταβληθούν άμεσα οι μισθοί τους, ενώ το συνδικάτο καταγγέλλει ως υπεύθυνο για την καθυστέρηση τον Υπουργό ΠΕΚΑ Γ. Παπακωνσταντίνου. Η στάση πληρωμών με την καθυστέρηση στη μισθοδοσία, που πάνω από ένα χρόνο έχει εφαρμοστεί από τους εργοδότες σε πολλές επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, έρχεται με ολόένα και πιο γοργά βήματα και στον ευρύτερο

και στενό δημόσιο τομέα.

Εμπορική Τράπεζα

Μάζικη ήταν η συμμετοχή στις δύο εικοσιτετράωρες απεργίες που είχε εξαγγείλει ο Σύλλογος Εργαζομένων της Εμπορικής Τράπεζας το δεύτερο δεκαήμερο του Φλεβάρη. Αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων ήταν η διοίκηση της τράπεζας να ανακαλέσει την εγκύκλιο με την οποία προχωρούσε σε περικοπή όλων των μισθολογικών προσαυξήσεων που είχαν καθιερωθεί από επιχειρησιακές συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Επίσης η διοίκηση της τράπεζας κάλεσε το σύλλογο σε επανένταξη των διαπραγματεύσεων, με σκοπό την εξεύρεση λύσης για την υπογραφή νέας επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης. Το ΔΣ του Συλλόγου αποφάσισε να αναστείλει τις υπόλοιπες κινητοποιήσεις που είχε προγραμματίσει, όμως τα νέα μέτρα του μνημονίου δεν επιτρέπουν κανένα εφυσασμό. Οι εργοδότες έχουν βρει την ευκαιρία που έψαχναν να προχωρήσουν «νόμιμα» σε μειώσεις μισθών και ο μόνος τρόπος να τους σταματήσουμε είναι οι αγώνες μας.

Αναβολή της δίκης

Αναβλήθηκε η εκδίκηση της δίωξης που έχει ασκήσει η ACS σε βάρος του συνδικαλιστή Χ. Παμπούρανη, μέλους του ΔΣ του ΕΚΑ και του Σωματείου Εργαζομένων Ταχυδρομικών, Ταχυμεταφορικών Εταιρειών Αττικής. Η δίκη ήταν προγραμματισμένη να γίνει στα μέσα Φλεβάρη και αναβλήθηκε λόγω της αποχής των δικηγόρων. Το σωματείο ανέστειλε την κινητοποίηση ενάντια στη συνδικαλιστική δίωξη που είχε προγραμματίσει τη μέρα της δίκης και θα προβεί ξανά σε κινητοποιήσεις τον ερχόμενο Σεπτέμβρη, τότε που ορίστηκε η νέα ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης. Οι εργαζόμενοι του κλάδου συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους ενάντια στη γενικευμένη επίθεση των εργοδοτών. Την ώρα που

γράφονταν αυτές οι γραμμές το ΣΕΤΤΕΑ καλούσε σε συγκέντρωση συμπάραστασης στην Επιθεώρηση Εργασίας στην τριμερή εναντίον της SKYCOM ΕΠΕ εταιρείας ενοικίασης εργαζομένων που δραστηριοποιείται στον κλάδο των Ταχυμεταφορών, με κύριο πελάτη τα ΕΛΤΑ και τα ΕΛΤΑ Ταχυμεταφορές.

Κινητοποιήσεις στους δήμους

Τετράωρη στάση εργασίας και συγκέντρωση στο υπουργείο Υγείας πραγματοποίησε η Πανελλήνια Ομοσπονδία των Εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση στα μέσα Φλεβάρη. Οι εργαζόμενοι διαμαρτυρήθηκαν για τα νέα μέτρα που διαλύουν το ταμείο τους και στην ουσία καταργούν τα περισσότερα δικαιώματά τους για υγειονομική και ιατρική περίθαλψη. Εξέφρασαν τη συμπάραστασή τους στους εργαζόμενους στο χώρο της υγείας, που είχαν καταλάβει το υπουργείο, και ακολουθήσε πορεία στο υπουργείο Εσωτερικών. Η κινητοποίηση δεν ήταν μαζική, παρά την αγανάκτηση που υπάρχει στους εργαζόμενους. Η Ομοσπονδία, παρά την απόφαση της Εκτελεστικής Επιτροπής να πραγματοποιήσει ένα πρόγραμμα με γενικές συνελεύσεις σε όλους τους συλλόγους μέλη της, δεν έδειξε ιδιαίτερο ζήλο, ώστε αυτές να πραγματοποιηθούν. Δυστυχώς εκτός της ΠΑΣΚΕ ούτε οι παρατάξεις της Αριστεράς προχώρησαν όπου μπορούσαν σε συνελεύσεις. Στο μεταξύ οι εργαζόμενοι του Δήμου Περάματος πραγματοποίησαν το ίδιο διάστημα 24ωρη απεργία με απόφαση της γενικής τους συνέλευσης. Οι εργαζόμενοι διαμαρτύρονται για τη στάση της δημοτικής αρχής του δήμου, που οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση τις κοινωνικές υπηρεσίες και την καθαριότητα, τις οποίες απογυμνώνει από προσωπικό και ταυτόχρονα απειλεί με λουκέτο τους παιδικούς σταθμούς.

ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ: Άμεση ανάγκη για κήρυξη νέας γενικής απεργίας

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ διαμαρτυρίας στο Σύνταγμα καλούν την Τετάρτη 22 Φλεβάρη, στις 4 το απόγευμα, η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ, ενάντια στην ψήφιση του εφαρμοστικού νόμου του νέου μνημονίου που προβλέπει άγριο μαχαίρι στις κύριες και επικουρικές συντάξεις. Οι πιέσεις στην ηγεσία των δύο συνμοσπονδιών γίνονται όλο και πιο έντονες.

Από τη μια οι καταλήψεις σε διάφορους χώρους, οι κινητοποιήσεις μιας σειράς κλάδων για τον ΕΟΠΥΥ, η 24ωρη στο χώρο της υγείας και οι κινητοποιήσεις διαρκείας που συνεχίζονται σε πολλά εργοστάσια. Από την άλλη η αγανάκτηση των εργαζομένων, των ανέργων, των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας για τη λαίλαπα που έρχεται, τους αναγκάζει να καλούν σε τέτοιες κινητοποιήσεις έστω και χωρίς

απεργία. Σε αντίστοιχη συγκέντρωση είχαν καλέσει και την Κυριακή 19 Φλεβάρη.

Ο εκρηκτικός συνδυασμός αγανάκτησης και κινητοποιήσεων μπορεί να οδηγήσει την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ στην κήρυξη νέας γενικής απεργίας, πιθανόν στις 29 Φλεβάρη, τις μέρες που θα ψηφίζονται στη βουλή οι εφαρμοστικοί νόμοι του νέου μνημονίου για τα εργασιακά. Μια νέα γενική απεργία χρειάζεται να οργανωθεί με τον καλύτερο τρόπο, ώστε να

εκφραστεί μαζικά η οργή του κόσμου και των κλάδων που κινητοποιούνται. Με συνέχιση και διεύρυνση των αγώνων που πραγματοποιούνται, με συνελεύσεις και εξορμήσεις σε χώρους και γειτονιές, έτσι ώστε τη μέρα της γενικής απεργίας να πλυμμηρίσουν και πάλι οι δρόμοι με το ποτάμι οργής που μπορεί να στριμώξει για τα καλά τους από πάνω και να θέσει τις προϋποθέσεις για την ανατροπή του μνημονίου και της κυβέρνησης.

Το μπλακ μπλοκ και οι καταστροφές

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι εμπρησμοί δεκάδων κτιρίων, τραπεζών και καταστημάτων στο κέντρο της Αθήνας στις 12 Φλεβάρη ήταν μια επίδειξη δύναμης του (λεγόμενου) μπλακ μπλοκ.

Οι δηλώσεις του Αλ. Τσίπρα και της Αλ. Παπαρήγα, που απέδωσαν τους εμπρησμούς σε «παρακρατικούς μηχανισμούς», είναι άστοχες. Υπάρχουν πράγματι στοιχεία για ασφαλίτες που στις διαδηλώσεις παριστάνουν τους «κουκουλοφόρους» (κυρίως για να κάνουν συλλήψεις), αλλά είναι τουλάχιστον υπερβολή ότι ένα «οργανωμένο σχέδιο» της αστυνομίας κατέληξε στον εμπρησμό 50 μεγάλων κτιρίων ή καταστημάτων. Η αστυνομία –πράγματι– προσπαθεί να αξιοποιήσει τη δράση των «μπάχαλων», όπως και το συγκεκριμένο τμήμα του αναρχισμού δεν διστάζει να εκτιμά ότι μπορεί να αξιοποιεί για δικό του λογαριασμό τη δράση των προβοκατόρων της ασφάλειας.

Εξίσου άστοχες είναι και οι κοινωνιολογικές αναλύσεις που θεωρούν τα «μπάχαλα» ως αυθόρμητη εκδήλωση, ως συνήθεια μιας κάποιας «μητροπολιτικής νεολαίας».

Μηδενιστές

Οι επιθέσεις στις 12 Φλεβάρη στηρίζονταν σε συγκεκριμένο σχέδιο δράσης, προϋπέθετε συντονισμό ομάδων, συστήματα ανεφοδιασμού, κάλυψη, διαφυγής κ.λπ. Αποτελούν το τελικό «προϊόν» στη δράση ενός συγκεκριμένου πολιτικού χώρου.

Μετά το Δεκέμβρη του 2008 ενισχύθηκε στο εσωτερικό του αναρχισμού το τμήμα που θεωρεί «απελευθερωτική» την καταστροφική δράση, που κινείται στην παράδοση του μηδενισμού και του Νετσάγεφ. Αυτή η δράση –που προϋποθέτει πολιτική ένταξη, αποφασιστικότητα, σχέδιο και οργάνωσή του– εκδηλώθηκε, για άλλη μια φορά, με τους εμπρησμούς στις 12 Φλεβάρη.

Αυτή η ερμηνεία δεν έχει στόχο να εξωραΐσει τη δράση του μπλακ μπλοκ, να «συμφιλιωθεί» μαζί του. Γιατί αποτελεί μια σοβαρή απειλή για την πραγματική αυτενέργεια και κλιμάκωση της πάλης του κόσμου, την οποία γενικά επιδιώκουν και οι αναρχικοί των άλλων απόψεων.

Η πυρπόληση της Marfin, με αποτέλεσμα τον τραγικό θάνατο τριών εργαζομένων σε αυτή, «πά-

γωσε» τότε τους διαδηλωτές στις 5 Μάη του 2010 και επέτρεψε –έστω και προσωρινά– τη σταθεροποίηση των καθεστωτικών δυνάμεων. Ο θάνατος του μέλους του ΠΑΜΕ, μετά τη δολοφονική επίθεση στο μπλοκ του ΚΚΕ στο Σύνταγμα, ανέδειξε τον κίνδυνο μετατροπής των μεγάλων λαϊκών διαδηλώσεων σε πεδίο ενδοαριστερού πολέμου. Τέλος, στις 12 Φλεβάρη η πιθανότητα για μια ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή αφέθηκε να κριθεί στα χέρια της πυροσβεστικής: σε πυρπολημένους κινηματογράφους ή μεγάλα κτίρια θα μπορούσαν να εγκλωβιστούν και να καούν δεκάδες άνθρωποι, με αποτέλεσμα την πολιτική «παράλυση» των εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών και απεργών. Οι ανεγκέφαλοι «καταστροφείς» έκαναν τη δουλειά τους, αφήνοντας στο κράτος τη δυνατότητα να επιλέξει αν θα

άφηνε να εξελιχθεί μια μεγάλη τραγωδία με μεγάλα πολιτικά διακυβεύματα.

Αδυναμίες

Αυτή η αδυναμία ενυπάρχει στον πυρήνα των ιδεών και της τακτικής των «μαύρων». Η καταστροφή από μόνη της δεν απελευθερώνει τίποτα και κανέναν και γι' αυτό δεν γίνεται κατανοητή και αποδεκτή από τον κόσμο. Η αυθαίρετη κλιμάκωση της βίας δεν είναι δυνατόν να «συμπαράσει», να προκαλέσει τη συμμετοχή ακόμα και των πιο αποφασισμένων διαδηλωτών. Οι καταστροφές εξελίσσονται σε μια «μονομαχία» των μπάχαλων με τις δυνάμεις καταστολής. Και η έκβαση της μάχης αυτής είναι προαποφασισμένη, μέσα από την πλήρη στρατιωτική υπεροχή των κρατικών μηχανισμών. Η αντοχή των «μπάχα-

λων» στηρίζεται αποκλειστικά στη δυνατότητα να λειτουργούν ως παράσιτο στο ευρύτερο και απείρως δυνατότερο σώμα των εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών: μόλις αυτό το σώμα αποσύρεται, η στρατιωτική υπεροπλία των δυνάμεων καταστολής γίνεται αυτονόητη.

Ο καπιταλισμός δεν είναι άθροισμα υλικών πραγμάτων. Δεν μπορείς να τον κάψεις, να τον ανατινάξεις, να τον κατεδαφίσεις. Αυτή την αλήθεια δεν κατανόησε ποτέ το συγκεκριμένο ρεύμα του αναρχισμού και γι' αυτό δεν έπαιξε ποτέ σημαντικό ρόλο σε καμία μεγάλη εξέγερση ή επανάσταση διεθνώς (συμπεριλαμβανομένης της ισπανικής επανάστασης, όπου το γενικότερο αναρχικό ρεύμα είχε μεγάλη συμμετοχή...).

Απομόνωση

Οι γκρούπες των «αποφασισμένων» καταστροφών ξεχωρίζουν μόνο στα μεσοδιαστήματα του κινήματος. Και σε αυτές τις περιόδους ο ρόλος τους είναι εξαιρετικά επικίνδυνος, γιατί λειτουργούν ως εμπόδιο στο να αποφασίσει ο ίδιος ο κόσμος να κλιμακώσει την πάλη του. Μετά τη δολοφονική επίθεση στη Marfin, ο αναρχικός χώρος είχε παράξει μια αφίσα με τα συνθήματα: «Καμία ανοχή, καμία συνημία, καμία συγγνώμη». Αυτή είναι μια γενικά σωστή αντιμετώπιση του χώρου των καταστροφών. Η πλήρης απομόνωση και η ασφυκτική πολιτική πίεση, με στόχο τον πλήρη διαχωρισμό από το «σώμα» του κινήματος αντίστασης.

Η πρόταση της ANΤΑΡΣΥΑ Παιχνίδι με «μέτωπο», με μοχλό το «πλαίσιο»

Η ANΤΑΡΣΥΑ εξήγγειλε «πολυεπίπεδες πρωτοβουλίες», με στόχο ένα «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής». Σωστά δηλώνει ότι θα απευθυνθεί σε όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς (κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής) και ότι «η προσπάθεια θα γίνει και από τα κάτω και από τα πάνω».

Το «Πριν», σωστά, υπογραμμίζει: «Όπως εκείνοι συγκροτούν το δικό τους «μάυρο μέτωπο» της αντεργατικής επίθεσης, πρέπει και εμείς να οικοδομήσουμε απέναντί τους το δικό μας αγωνιστικό μέτωπο...». Επίσης σωστά αναφέρεται στο ΚΚΕ, μιλώντας για «επικίνδυνες και καταστροφικές λογικές διάσπασης των αγώνων». Θα έλεγε κανείς ότι αρχίζει να επικρατεί η κοινή λογική της πλειοψηφίας των αγωνιστών-στριών της αντίστασης, που θεωρούν την ενότητα στη δράση ως προαπαιτούμενο για να διεκδικήσουμε νίκες.

Αυτο-υπονόμευση

Δυστυχώς δεν είναι έτσι. Η έκκληση για μέτωπο αυτό-υπονομεύεται μέσα από τη γνωστή τακτική της πρότασης ενός (αδιαπραγμάτευτου;) πολιτικού «πλαίσιου», που οδηγεί την ANΤΑΡΣΥΑ σε ένα «μέτωπο» με τον εαυτό της.

Στην πρόταση ενυπάρχουν μεγάλοι πολιτικοί στόχοι, όπου θα μπορούσε να αναπτυχθεί κοινή-μετωπική πάλη (ανατροπή της κυβέρνησης, όχι στη νέα δανειακή συνθήκη, όχι στην ευρωπαϊκή οι-

κονομική διακυβέρνηση, να καταργηθεί το μνημόνιο, το μεσοπρόθεσμο και οι εφαρμοστικοί νόμοι, στάση πληρωμών και διαγραφή του ληστρικού χρέους...). Στην πρόταση ενυπάρχουν επίσης άμεσες διεκδικήσεις πάνω στις οποίες ήδη αναπτύσσεται κοινή δράση (χαράτσια, αυξήσεις, απολύσεις, συλλογικές συμβάσεις κ.λπ.). Σε αυτά (και άλλα) ζητήματα θα μπορούσαν να υπάρξουν «μετωπικές» πρωτοβουλίες μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ANΤΑΡΣΥΑ. Αυτό έχει ήδη προταθεί από συντρόφους της ΔΕΑ και άλλες δυνάμεις, τόσο κατά τις συναντήσεις ΣΥΡΙΖΑ-ANΤΑΡΣΥΑ, όσο και κατά τις συζητήσεις που οργάνωσε το Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής. Υπογραμμίστηκε ότι πάντα θα πρέπει να υπάρχει πρόταση και προς το ΚΚΕ και ότι, αν προχωρούσαν οι συγκεκριμένες πρωτοβουλίες ΣΥΡΙΖΑ-ANΤΑΡΣΥΑ, θα γινόταν ακόμα πιο δύσκολο για το ΚΚΕ να συνεχίζει τη σημερινή «κουφή» στάση.

Αυτές τις δυνατότητες θυσιάζει η ANΤΑΡΣΥΑ, προτάσσοντας τη θέση «έξοδο από το ευρώ, ρήξη και αποδέσμευση από την ΕΕ», που είναι γνωστό ότι δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από τον ΣΥΡΙΖΑ λόγω –κυρίως– της θέσης της πλειοψηφίας του ΣΥΝ.

Η επιλογή αυτή προκαλεί εντύπωση, γιατί: α) Για την ώρα αποτελεί θέση προπαγάνδας, όπου το κάθε κόμμα, ρεύμα ή οργάνωση ασφαλώς θα έχει τη δυνατότητα να αναπτύσσει ελεύθερα την ιδι-

αίτερη άποψή του. β) Η θέση αυτή δεν ενοποιεί ούτε καν το σύνολο της ANΤΑΡΣΥΑ (αφού π.χ. το ΣΕΚ και η ΟΚΔΕ κάνουν λόγο για «αντικαπιταλιστική έξοδο από ευρώ-ΕΕ»). γ) Είναι γνωστό ότι η θέση αυτή αποκλείει το ΚΚΕ που δηλώνει ότι θεωρεί τη «λαϊκή εξουσία-οικονομία» ως προϋπόθεση για έξοδο από το ευρώ και αποδέσμευση από την ΕΕ.

Αυτοτέλεια

Το «Πριν» δηλώνει ότι «η αυτοτελής έκφραση της επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς επιβάλλεται». Αυτό είναι αυτονόητο. Κανείς δεν πρότεινε και δεν ζήτησε την αυτοδιάλυση της ANΤΑΡΣΥΑ ή του ΝΑΡ ως όρο για να προχωρήσουν μετωπικές πολιτικές πρωτοβουλίες. Αντίθετα, η διασφάλιση της «αυτοτελούς έκφρασης» των ρευμάτων –αλλά και όλων των οργανώσεων– είναι ένα από τα βασικά γνωρίσματα όλων των έντιμων και ειλικρινών μετωπικών προτάσεων.

Δυστυχώς, το παιχνίδι με τα «πλαίσια» είναι κατώτερο της κρισιμότητας των συνθηκών. Και όποιος επιμένει, θα αποδεικνύει ότι προτείνει «μέτωπα» μόνο για το θεαθήναι, μόνο για να μην αποκοπεί από την πλατιά μάζα των ανένταχτων, μόνο για να μην έχει απώλειες στην κάλη. Και μια ανάλογη στάση θα αδικούσε τους σ. της ANΤΑΡΣΥΑ και την κοινή δουλειά που ήδη γίνεται μαζί με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ σε πολλά επίπεδα.

Εκδήλωση αλληλεγγύης για την 3Ε

Του Γιώργου Βούρου

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17/2 διοργανώθηκε από τη Λαϊκή Συνέλευση Αιγάλεω (ΛΣΑ) εκδήλωση αλληλεγγύης για τους εργαζόμενους στην 3Ε Εκτυπωτική, που βρίσκονται σε επίσχεση εργασίας για περίπου 3 μήνες.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν εκτός από μέλη της ΛΣΑ πολλοί από τους εργαζόμενους με τις οικογένειές τους, ανάμεσά τους και αρκετοί μετανάστες εργάτες της 3Ε.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με την προβολή του ντοκιμαντέρ «Στις πύλες της φωτιάς» που αναφέρεται στον απεργιακό αγώνα των εργατών στην Ελληνική Χαλυβουργία.

Στη συνέχεια το λόγο πήρε εκπρόσωπος των εργαζομένων. Όπως μας ενημέρωσε, οι εργαζόμενοι της 3Ε είχαν μείνει απλήρωτοι για 5 μήνες. Όταν διεκδικησαν τα δεδουλευμένα τους, ο εργοδότης Γιαννακόπουλος προχώρησε σε τρομοκρατικές απολύσεις. Οι εργάτες απάντησαν με στάση εργασίας. Μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργαζομένων ο εργοδότης προτίμησε να προχωρήσει στο κλείσιμο του εργοστασίου. Από τότε οι 65 εργαζόμενοι, συσπειρωμένοι σαν μια γροθιά, περιφρουρούν με βάρδιες το εργοστάσιο, πραγματοποιώντας επίσχεση εργασίας. Μια σημαντική κατάκτηση του μέχρι τώρα αγώνα τους είναι η καταβολή από το ταμείο τους του επιδόματος ανεργίας, αν και τυπικά δεν θεωρούνται απολυμένοι.

Ακολούθησε συζήτηση και μετά γιορτή με ζωντανή μουσική και φαγητό από συλλογική κουζίνα, ενώ συγκεντρώθηκαν και χρήματα για τη στήριξη του αγώνα.

Πανελλαδική Συντονιστική του ΣΥΡΙΖΑ

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα

Με ικανοποιητική συμμετοχή και πλούσια πολιτική συζήτηση ολοκληρώθηκε η σύνοδος της Πανελλαδικής Συντονιστικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΠΣΕ ενέκρινε σχέδιο απόφασης για τη συγκυρία, την τακτική του ΣΥΡΙΖΑ μέσα στο κίνημα αντίστασης-ανατροπής και την προετοιμασία για το ενδεχόμενο των εκλογών. Η απόφαση κάνει λόγο για την ανάγκη ανατροπής της κυβέρνησης Παπαδήμου, για την απόρριψη του νέου μνημονίου και της νέας δανειακής συνθήκης, για την απόρριψη της νέας ευρωσυνθήκης. Θέτει ως στόχους την απονομιμοποίηση του χρέους, αφήνοντας ανοιχτή την προοπτική της στάσης πληρωμών προς τους τοκογλύφους, την κρατικοποίηση των τραπεζών (με δημόσιο-δημοκρατικό-εργατικό έλεγχο), τη φορολόγηση του κεφαλαίου και των πλουσίων, την «αναδιανομή» εισοδήματος υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών.

Υπογραμμίζει επίσης ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κινηθεί προς τις εκλογές, επιδιώκοντας συμμαχίες (τόσο προς «πασοκογενείς» που έρχονται σε ρήξη με τη μνημονιακή πολιτική, όσο και προς το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ), αλλά υπερασπίζοντας ταυτόχρονα τα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά του ως εγχείρημα της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Είναι μια απόφαση «έντιμου συμβιβασμού» μεταξύ των διαφορετικών απόψεων που φυσιο-

λογικά ενυπάρχουν μέσα σε ένα αυθεντικά μετωπικό σχήμα, μια απόφαση που θα κριθεί στην πράξη ως προς τη λειτουργικότητα και την αποτελεσματικότητά της.

Η ΔΕΑ δέχθηκε την απόφαση, προβάλλοντας όμως την ανάγκη για βαθύτερο ξεκαθάρισμα κάποιων κρίσιμων σημείων. Με τις παρεμβάσεις των εκπροσώπων μας, τονίσαμε:

1. Η αντιμνημονιακή ρητορική και οι προτάσεις για αντιμνημονιακό μέτωπο είναι πλέον ξεπερασμένες από τις εξελίξεις. Ο κατακερματισμός των «μεγάλων κομμάτων» κατά την ιστορική 12 Φλεβάρη δημιουργεί έμβρυα πτερύγων «μη μνημονιακής» πολιτικής τόσο στο σοσιαλδημοκρατικό χώρο όσο και στη Δεξιά. Η 12 Φλεβάρη θέτει στην Αριστερά με έμφαση τα ερωτήματα: Πώς ενάντια στο μνημόνιο και προς τα πού...

2. Η απάντηση βρίσκεται στην αναγκαία ριζοσπαστικοποίηση της πολιτικής: Στη μονομερή υποστήριξη και δέσμευση για ανατροπή της λιτότητας. Στη μονομερή υποστήριξη και δέσμευ-

ση για στάση πληρωμών προς τους τοκογλύφους. Στη μονομερή υποστήριξη και δέσμευση για τη βαριά φορολόγηση του κεφαλαίου και την κρατικοποίηση των τραπεζών. Στην όξυνση της αντιπαράθεσης με την ευρωπαϊκή, στην απόρριψη κάθε αυταπάτης για αυτομεταρρύθμιση της ΕΕ των μερκοζι, χωρίς –στον παρόντα κοινωνικοπολιτικό συσχετισμό δύναμης– να παίρνουμε την ευθύνη να προτείνουμε εμείς επιστροφή στη δραχμή. Στην απόρριψη του εγκλωβισμού της Αριστεράς μέσα σε «εθνο-λαϊκές» στρατηγικές και σε «μέτωπα» με απροσδιόριστες υποσχέσεις και πολιτικές σωτηρίας της «χώρας»...

Στο ζήτημα της στρατηγικής κατεύθυνσης και της ιστορικής προοπτικής, η μόνη απάντηση που αξίζει στην Αριστερά –μέσα στις συνθήκες της βαθιάς και διεθνούς κρίσης του συστήματος– είναι η αντικαπιταλιστική ανατροπή και ο σοσιαλισμός...

3. Η συζήτηση για τα «μέτωπα», που διατρέχει όλο το κίνημα, αποδεικνύει ότι η πολιτική

της ενότητας στη δράση συγκινεί τη μεγάλη πλειοψηφία των αγωνιστών-στριών της Αριστεράς. Όμως η σύγχυση, που έχει συσσωρευτεί, πρέπει να ξεκαθαρίσει.

Η απάντηση που στηρίζουμε είναι η επιδίωξη της συμπάταξης της Αριστεράς, με κρίκους το ΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η επίτευξη μιας τέτοιας σταθερής και συγκεκριμένης συμμαχίας –σε αντιπαράθεση με όλα τα «μετα-αριστερά» σενάρια– είναι επίσης αναγκαία προϋπόθεση για να τεθεί σοβαρά ο στόχος της κυβέρνησης της Αριστεράς...

4. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να απορρίψει κάθε «παρδαλή» πλαισίωση των ψηφοδεστών του, περιορίζοντας τη συμμετοχή «παραγόντων» που προσελκύονται από τις δημοσκοπικές προβλέψεις. Η Κοινοβουλευτική Ομάδα στην επόμενη βουλή θα έχει κρίσιμο ρόλο και θα πρέπει να συγκροτείται στη βάση μιας σταθερής ραχοκοκαλιάς αγωνιστών του εγχειρήματος, του κινήματος, της Αριστεράς...

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συνεχίζονται οι εκδηλώσεις του ΣΥΡΙΖΑ σ' όλη την Ελλάδα στα πλαίσια της πολιτικής καμπάνιας «Η εμείς ή αυτοί – Μαζί μπορούμε να τους ανατρέψουμε».

• **Τετάρτη 22 Φλεβάρη**, 7ο δημοτικό διαμέρισμα Αθήνας, 6:30 μμ, στο Πολυδύναμο Κέντρο (Πανόρμου 59) στους Αμπελόκηπους, με ομιλητές τη Σοφία Σακοράφα και τον Αντώνη Νταβανέλλο.

• **Τετάρτη 29 Φλεβάρη**, στη Γλυφάδα, 7 μμ, στο θέατρο Μελίνα Μερκούρη, με ομιλητές τον Παναγιώτη Λαφαζάνη, τον Μάκη Μπαλαούρα και τον Αντώνη Νταβανέλο.

• **Πέμπτη 2 Μάρτη**, στην Άρτα, με ομιλητή τον Αλέξη Τσίπρα.

3 Μάρτη: Γιορτή της εφημερίδας «Εργατική Αριστερά»

Κλείνουν –κιάλας– 11 χρόνια από την έκδοση του πρώτου φύλλου της «Εργατικής Αριστεράς». Σ' αυτά τα 11 χρόνια και 262 φύλλα ζωής, η εφημερίδα που κρατάτε στα χέρια σας, προσπάθησε ν' ανταποκριθεί σε δύσκολα –αλλά κι ελκυστικά συγχρόνους– καθήκοντα: Συμβολή στους αγώνες και τις ανάγκες των κινημάτων, ενίσχυση της κοινής δράσης της Αριστεράς, ανάδειξη των εργατικών, νεολαιίστικων και αντιρατσιστικών αντιστάσεων, επεξεργασία πολιτικών θέσεων από τη σκοπιά της μαζικής ριζοσπαστικής Αριστεράς, αναφορά στην πλούσια ιστορική παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού.

Νέο τεύχος του περιοδικού «Διεθνιστική Αριστερά»

Του Σωτήρη Μάρταλη

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ το νέο τεύχος του περιοδικού «Διεθνιστική Αριστερά», με επίκαιρη θεματολογία που αναφέρεται στη συζήτηση που γίνεται μέσα στην Αριστερά.

Οι μεγάλες πιέσεις για τη δημιουργία εναλλακτικής πολιτικής απάντησης έχουν οδηγήσει όλη την Αριστερά να μιλάει για Μέτωπα, παλλαϊκό, αντικατοχικό, νέο ΕΑΜ, αντιμνημονιακό, αντιμονοπωλιακό, αντικαπιταλιστικό κ.ά. Αυτά τα ζητήματα πραγματεύονται τα άρθρα «Λαϊκά μέτωπα» και «Στο δρόμο του ΕΑΜ».

Ένα δεύτερο θέμα είναι το ελάχιστο πρόγραμμα της Αριστεράς. Κέντρο σ' αυτή τη συζήτηση είναι το ζήτημα του χρέους και του ευρώ. Μέσα ή έξω από την ευρωζώνη; Είναι λύση οι «Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης»; Είναι ερωτήματα στα οποία απαντάει το άρθρο «Η κρίση στην ευρωζώνη».

Η ανάγκη για εναλλακτική πολιτική πρόταση, η δημοσκοπική άνοδος της Αριστεράς παράλληλα με την πρόταση για κυβέρνηση της Αριστεράς του σ. Τσίπρα, άνοιξε τη συζήτηση για το αν η διεκδίκηση αριστερής κυβέρνησης είναι η απάντηση. Το άρθρο «Κυβέρνηση της Αριστεράς;» ανατρέπει σε ιστο-

ρικά παραδείγματα κυβερνήσεων της Αριστεράς και προσπαθεί να ξεκαθαρίσει με ποιους όρους και σε ποιες περιπτώσεις μπορούμε να χρησιμοποιούμε το σύνθημα για κυβέρνηση της Αριστεράς.

Το άρθρο «Οδηγεί η εξαθλίωση σε επανάσταση;» μελετάει τις επιπτώσεις της κρίσης και της εξαθλίωσης στην καθημερινότητα των ανθρώπων, καθώς και την απειλή της ακροδεξιάς. Ανοίγει το ζήτημα των δικτύων αλληλεγγύης και της αυτο-οργάνωσης μέσα από την εμπειρία της Αργεντινής. Βγάζει συμπεράσματα και δείχνει ποια θα πρέπει να είναι η απάντηση

της Αριστεράς στην εξαθλίωση.

Η Αραβική άνοιξη, που μας συγκλόνισε όλους, φέρνοντας ξανά στην επιφάνεια την επικαιρότητα της επανάστασης, συνεχίζεται. Οι τελευταίοι μήνες του 2011 στην Αίγυπτο ήταν γεμάτοι σημαντικά γεγονότα: Η διεξαγωγή εκλογών, ένα μεγάλο απεργιακό κύμα, η εξέγερση του Νοέμβρη, η βίαιη επίθεση της στρατιωτικής χούντας στους επαναστάτες. Στον πρώτο αυτό χρόνο φάνηκε ότι η αιγυπτιακή επανάσταση παραμένει ζωντανή, παλεύει, αλλά αντιμετωπίζει θανάσιμους κινδύνους. Με όλα αυτά καταπιάνεται το άρθρο «Πρώτος χρόνος της αιγυπτιακής επανάστασης».

Η καπιταλιστική κρίση βαραίνει σαν μια όλο και μεγαλύτερη απειλή πάνω στην πλατιά πλειοψηφία της κοινωνίας. Οι εργαζόμενοι έχουν μπροστά τους μάχες για να υπερασπίσουν τη ζωή τους και να ανοίξουν το δρόμο για μια άλλη κοινωνία από τους παραλογισμούς του συστήματος και η Αριστερά οφείλει να πρωτοστατήσει σε αυτό τον αγώνα. Είναι αναγκαίος ο εξοπλισμός με αποτελεσματικές ιδέες για να παλέψουμε με επιτυχία. Το νέο τεύχος του περιοδικού «Διεθνιστική Αριστερά» προσπαθεί να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη.

Η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά παλεύει για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού,

ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιάννης Χαριτόπουλος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αντώνης Νταβανέλλος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440 ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνία: τηλ: 210-3306286,

e-mail: sidaxi@dea.org.gr, Fax:

210-3303566

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

• Εξάμηνη 25 ευρώ

• Ετήσια 50 ευρώ

• Εξωτερικού 70 ευρώ

Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό

109/618539-82 της Εθνικής Τράπεζας.

Επικοινωνήστε μαζί μας:

ΑΘΗΝΑ: Εξάρχεια 6977248750 • Γκύζη 6957500105 • Αμπελόκηποι 6973005569 • Πετράλωνα 6974018716 • Νέος Κόσμος 6985749304

• Παγκράτι 6974793603 • Κυψέλη-Αγ. Παντελεήμονα 6957500101 **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Νέα Ιωνία 6972036692 • Χαλάνδρι 6974972217

• Μαρούσι 6978641672 • Ν. Ηράκλειο 6945498732 **ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Άλιμος 6945754555 • Γλυφάδα 6944548787 • Αγ. Δημήτριος-

Μπραχάμι 6932566460 **ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Περιστέρι 6977710683 • Αγ. Ανάργυροι 6936899442 • Ίλιον 6957500102

• Χαϊδάρι 6974701829 **ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ:** Ζωγράφου 6937271330 • Βύρωνα 6972318747 **Λαύριο** 6979925065

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6944810156 • **Σαλαμίνα** 6973376378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • 5ο Διαμέρισμα 6972814199 • Τούμπα 6995270465 • Δυτικές Συνοικίες 6979942083

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Καλαμάτα 6932422501 • Πάτρα 6973235894 • Βόλος 6979459034 • Ρέθυμνο 6932008743 • Ηράκλειο 6976332197

• Ιεράπετρα 6976786326 • Γιάννενα 6945704488 • Βέροια 6977684341 • Κοζάνη 6934374825 • Λιβαδειά 6948364232

• Κομοτηνή 6907843752

www.dea.org.gr

Το μάθημα αρχίζει από «Α»: Αντίσταση στον αυταρχισμό

Των Νίκου Κολυτά,
Χρήστου Κουλαφτάκη,
Έλενας Λεχηρή-Κοτρώνη,
4ο Λύκειο Ηρακλείου

Είναι γνωστό ότι όλες οι τροποποιήσεις που έχουν γίνει στη νομοθεσία, που αφορά στην παιδεία και ειδικότερα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, συντελούν στη μετατροπή του σχολείου σε φέουδο του διευθυντή του. Οι διευθυντές είναι πλέον κάτι σαν μάνατζερ των σχολείων και η λειτουργία τους είναι άκρως συγκεντρωτική.

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις, ο διευθυντής του λυκείου μας μεγαλουργεί. Το Σεπτέμβρη, σε απόπειρα κατάληψης για τις άθλιες συνθήκες της παιδείας,

Διαβάστε το πλήρες άρθρο στο www.dea.org.gr

αφαίρεσε κρυφά το βράδυ την πόρτα μαζί με την αλυσίδα και το επόμενο πρωί έκανε τον ανίδεο.

Ο παράλογος αυταρχισμός του πλήττει και τους μαθητές, καθώς τιμώρησε μία κοπέλα με μονοήμερη αποβολή, επειδή γέλασε στην προσευχή και συνέχισε αφαιρώντας για πάντα από τις τουαλέτες το χαρτί υγείας, επειδή κάποια παιδιά το σπατάλησαν. Όντας πιστός στις εντολές της κ. Διαμαντοπούλου, μας έκοψε εκδρομές λόγω κατάληψης και ζήτησε πριν τις μαθητικές συνελεύσεις μας να καταθέτουμε τα θέματα συζήτησης στη διεύθυνση.

Απέναντι σε αυτή την αυθαιρεσία ως μαθητές δεν μπορούσαμε

να μείνουμε απαθείς. Μέσω του 15μελούς δημιουργήθηκε επιτροπή αγώνα και συντάχθηκε ένα κείμενο διαμαρτυρίας ενάντια στις διευθυντικές υπερεξουσίες και την πολιτική του υπουργείου Παιδείας για το θέμα.

Είναι σημαντικό, ειδικά σε περιόδους κρίσης που τα δικαιώματά μας καταπατούνται, να υπάρχουν σε κάθε σχολείο, σχολή ή χώρο δουλειάς συλλογικές και μαζικές απαντήσεις στην επιχειρούμενη τρομοκρατία και τη χειραγώγηση. Μόνο έτσι μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα, γιατί όπως έλεγε ο Μπρεχτ: «Αυτός που αγωνίζεται μπορεί να χάσει, όμως αυτός που δεν αγωνίζεται έχει ήδη χάσει».

Ελληνικό: Το επιχειρηματικό κεφάλαιο ξεσαλώνει!

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Το σχέδιο νόμου για την «αξιοποίηση» του Ελληνικού, που ήρθε στη δημοσιότητα, ξεπερνά και την πιο διεστραμμένη φαντασία των ακραίων ανθρώπων των αγορών. «Με το νόμο αυτό διαμορφώνεται ένα ελαστικό πλαίσιο χρήσεων και όρων δόμησης, καθώς και ένα ευέλικτο πλέγμα διαδικασιών εφαρμογής του επενδυτικού σχεδίου, με αποκλειστικό στόχο να διασφαλιστούν τα συμφέροντα των μελλοντικών επενδυτών», αναφέρει η ιστοσελίδα της δημοτικής παράταξης Ελληνικού-Αργυρούπολης (με επικεφαλής τον Χρ. Κορτζίδη).

Η άνευ όρων παράδοση του φιλέτου του Ελληνικού στα κοράκια-μεγαλοεργολάβους περιλαμβάνει συντελεστές δόμησης από 0,2 έως 2,2 (!) και κάλυψη 30% με 40%, υπερβαίνοντας δηλαδή ακόμα και τους ιδιαίτερα υψηλούς όρους που προβλέπει ο εφαρμοστικός νόμος. Ανάβει το πράσινο φως αφενός για να ανεγερθούν ουρανοξύστες και άλλες φαραωνικές κτιριακές κατασκευές, αφετέρου για να δημιουργηθούν τεχνητά νησιά και λιμενικές εγκαταστάσεις.

Επιτρέπεται η ανάπτυξη κάθε είδους χρήσεων (τουριστικές εγκαταστάσεις, γήπεδα γκολφ, εμπορικές χρήσεις, λιμενικές εγκαταστάσεις, καζίνα, κατοικίες, ιδιωτικά νοσοκομεία, ιδιωτικά πανεπιστήμια και κέντρα διασκέδασης).

Προβλέπεται η δημιουργία δήθεν Μητροπολιτικού Πάρκου 2.000 στρ. που όχι απλά γίνεται και αυτό αντικείμενο οικονομικής εκμετάλλευσης από επενδυτές, αλλά δεν είναι καν κοινόχρηστο.

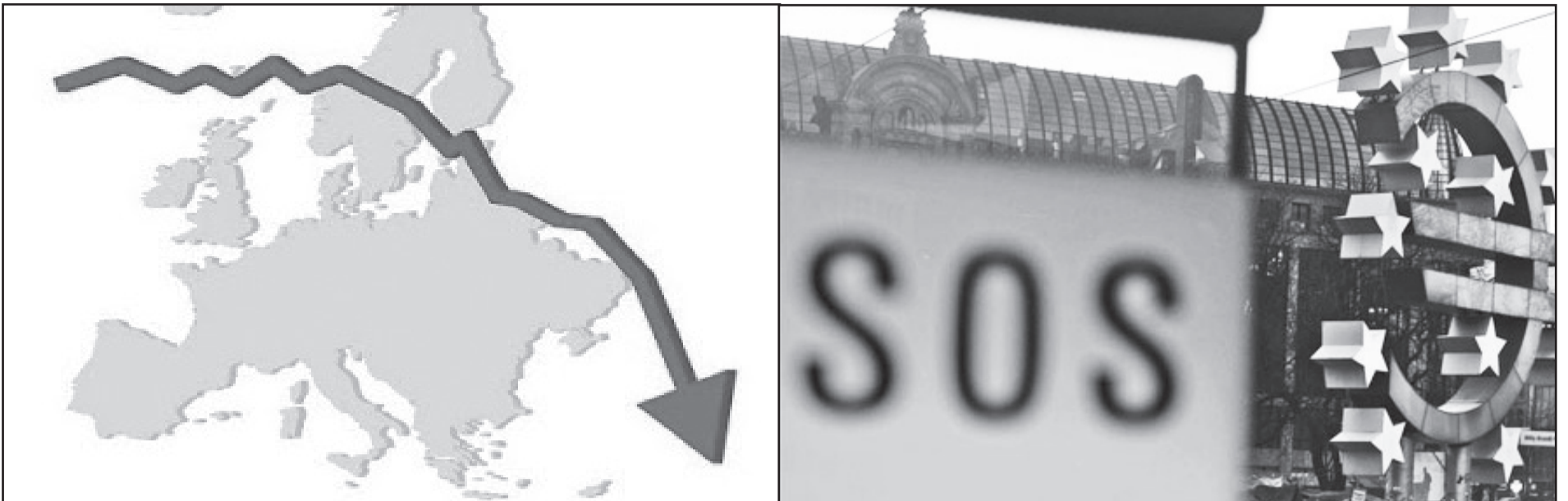
Η υλοποίηση προβλέπεται να γίνει από επιτροπή ακριβοπληρωμένων εμπειρογνομόνων από το εξωτερικό, ενώ από τη συζήτηση για το μέλλον του Ελληνικού αποκλείονται παντελώς η τοπική αυτοδιοίκηση, οι επιστημονικοί και επαγγελματικοί φορείς του τόπου μας, καθώς και οι ίδιοι οι κάτοικοι της Αθήνας.

Ακόμα πιο εξοργιστική είναι η επιδίωξη της βίαιης έξωσης και σε χρόνο ρεκόρ όλων των υπηρεσιών και φορέων που στεγάζονται σε κτίρια εντός του ευρύτερου χώρου, όπως ο Δήμος Ελληνικού-Αργυρούπολης, σύλλογοι πολιτιστικοί, αθλητικοί, νομικά πρόσωπα με εγκαταστάσεις, ΑΜΕΑ, ΟΚΑΝΑ κ.λπ.

Οι μαθητές στους δρόμους

ΠΟΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ διαμαρτυρίας από μαθητές σημειώθηκαν τις τελευταίες μέρες σε αρκετές πόλεις της χώρας. Την Παρασκευή 17/2, εκατοντάδες μαθητές από πολλά σχολεία της Αττικής έκαναν πορείες στις γειτονίες τους και κατέληξαν στο Σύνταγμα, για να διαδηλώσουν κατά του μνημονίου, της καταστολής και της υποβάθμισης της δημόσιας παιδείας. Οι μπάτσοι βέβαια φρόντισαν –αφού πρώτα έκλεισαν ξανά το σταθμό του μέτρο– να ξυλοφορτώσουν ανήλικα παιδιά, να τα ψεκάσουν με χημικά και να προσαγάγουν ένα μαθητή. Στο Ηράκλειο της Κρήτης διοργανώθηκαν τρεις μαθητικές πορείες που ήταν ιδιαίτερα δυναμικές.

Η ύφεση εξαπλώνεται σε όλη την Ε.Ε. Ευρωπαϊκές ανθρωποθυσίες στο βωμό του κέρδους

Του Πέτρου Τσαγκάρη

Πάρα πολλοί γνωρίζουν ότι η πρόσφατη συμφωνία των Βρυξελλών θα αποδειχθεί ανίκανη να σταματήσει την κρίση χρέους, καθώς αυτό είναι ορατό από τώρα για όσους δεν ομφαλοσκοπούν: Για να φτάσει στον ιδεατό στόχο του 120,5% χρέους προς ΑΕΠ το 2020, η ελληνική οικονομία πρέπει να έχει βγει από την ύφεση, να γνωρίσει ανάπτυξη, αλλά και να έχει εσείσει πρωτογενή πλεονάσματα άνω του 5% στον προϋπολογισμό, δηλ. θα πρέπει να περάσει στο χώρο της επιστημονικής φαντασίας (π.χ. το 2012 αναμένεται όχι ανάπτυξη αλλά ύφεση 7,5%). Αλλά ακόμη και να επιτευχθούν όλα αυτά στην Ελλάδα, για να έχουν «αποτέλεσμα» (δηλ. πρακτικά για να πάρουν οι δανειστές τα λεφτά τους), θα πρέπει να μην έχει ξεσπάσει νέα πυρκαγιά χρέους σε άλλη χώρα της ευρωζώνης και να μην υπάρξει περαιτέρω ύφεση παγκόσμια.

Διαφωνίες

Έτσι κι αλλιώς, στην Ευρωπαϊκή Ένωση όλες οι προηγούμενες συμφωνίες στις Συνόδους Κορυφής πετάχθηκαν στα σκουπίδια, ενώ τα δήθεν απαραβίαστα χρονοδιαγράμματα παραβιάζονται συνεχώς. Η αναποτελεσματικότητα των μέτρων αναδεικνύουν νέες διαφωνίες κάθε φορά. Τώρα είναι ο Ιταλός δότης πρωθυπουργός Μόντι που πρωτοστατεί στο μέτωπο των κυβερνήσεων οι οποίες αντιτάσσονται στη γραμμή Μέρκελ. Μιλώντας στο Ευρωκοινοβούλιο στα μέσα Φλεβάρη ο Μόντι τόνισε πως «δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι οι ευθύνες βαρύνουν το ίδιο το κέντρο με την περιφέρεια». Ο Μόντι προειδοποίησε επίσης ότι η Ελλάδα αποτελεί «την πιο επικίνδυνη εστία φωτιάς» και πως «υπάρχει πλέον η πεποίθηση ότι έχουμε έναν όλο και μεγαλύτερο αριθμό κρατών που θα μπορούσε να επηρεασθεί αρνητικά από μια

περαιτέρω αποσταθεροποίηση της οικονομικής κατάστασης». Με πρωτοβουλία του Ιταλού πρωθυπουργού, εξάλλου υπήρξε επιστολή μιας ντουζίνας περίπου Ευρωπαίων ηγετών με την οποία ζητούν από την Κομισιόν να δοθεί ουσιαστικά στήριξη στην οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης.

Απόδειξη των διαφωνιών –γαλλογερμανικών και... γερμανογερμανικών αυτή τη φορά– είναι και οι δηλώσεις του Γάλλου πρωθυπουργού Φρ. Φιγιόν που είπε: «Δεν υπάρχει διάσταση με την καγκελάρη η οποία συμμερίζεται πλήρως τη θέση μας, αλλά καμιά φορά ακούμε ανθρώπους στη Γερμανία να εκφράζουν διαφορετικές απόψεις εντός της γερμανικής κυβέρνησης». Η διαφορά Μέρκελ-Σόιμπλε –περί αυτού πρόκειται– εδράζεται στο γεγονός ότι υπάρχουν τμήματα του γερμανικού χρηματιστικού κεφαλαίου που θεωρούν ότι θα συνεχίσουν να κερδίζουν (όπως γινόταν μέχρι τώρα) από τη διατήρηση της Ελλάδας στην εντατική, ενώ άλλοι θεωρούν ότι τα κέρδη δεν θα συνεχιστούν και πρέπει να μην δίνονται άλλα λεφτά στον «ασθενή». Όμως υπάρχουν κι άλλες παράμετροι: Η Μέρκελ φοβάται ότι η εγκατάλειψη της Ελλάδας στο έλεος της χρεοκοπίας θα έχει ανυπολόγιστες μέχρι τώρα επιπτώσεις στο αξιόχρεο των άλλων χωρών της ευρωζώνης αλλά και στο πιστωτικό σύστημα της Ευρώπης και του υπόλοιπου κόσμου. Το ίδιο δηλ. που φοβάται και ο Φιγιόν αλλά και πλειάδα άλλων εκπροσώπων των Ευρωπαϊών καπιταλιστών. Σε κάθε περίπτωση, όσον αφορά τη Γερμανία, οι αντιθέσεις δεν έκλεισαν με τη συμφωνία των Βρυξελλών, καθώς το θέμα της χρηματοδότησης της Ελλάδας θα έρθει στο γερμανικό κοινοβούλιο στις 27/2 και εκεί μπορεί η Μέρκελ

να χρειαστεί τις ψήφους της αντιπολίτευσης για να εγκριθεί το σχέδιο: η πολιτική κρίση μεταφέρεται έτσι από την «περιφέρεια» στο κέντρο της Ευρώπης.

Ύφεση

Οι διαφωνίες δεν καταγράφονται σε ένα ουδέτερο οικονομικό περιβάλλον. Οι τίτλοι των διαφόρων κεφαλαίων της έκθεσης του ΟΟΣΑ για τις προοπτικές της παγκόσμιας οικονομίας τον Σεπτέμβριο του 2011 ήταν εύγλωττοι: «Η παγκόσμια οικονομική δραστηριότητα είναι κοντά στη στασιμότητα», «το παγκόσμιο εμπόριο έχει συρρικνωθεί και οι παγκόσμιες οικονομικές ανισορροπίες επιμένουν», «στην αγορά εργασίας, οι βελτιώσεις είναι όλο και λιγότερο αισθητές» κ.λπ. Το Νοέμβριο ο ΟΟΣΑ μιλούσε πλέον για «σημαντική επιδείνωση», ενώ οι προβλέψεις της Eurostat έκαναν λόγο για οικονομική συρρίκνωση της ΕΕ, από την οποία ακόμη και η Γερμανία δεν θα αποτελούσε εξαίρεση. Η ύφεση αγκαλιάζει απειλητικά σχεδόν ολόκληρη την ήπειρο: Στο τέταρτο τρίμηνο του 2011 μόνον η Γαλλία γνώρισε μίαν –αναιμική– ανάπτυξη της τάξης του 1,4% σε σχέση με το προηγούμενο τρίμηνο, ενώ όλες οι άλλες χώρες βούλιαξαν (της Γερμανίας περιλαμβανομένης) με τη μεγαλύτερη υποχώρηση να σημειώνεται στην Ιταλία και την Ολλανδία (-0,7%). Η πορτογαλική οικονομία συρρικνώθηκε κατά 1,3% ενώ η Ελλάδα είχε ύφεση της τάξης του 5% (και 7% σε ετήσια βάση). Σύμφωνα με τον «Economist» συνολικά στη ευρωζώνη η ύφεση κυμάνθηκε κατά μέσο όρο στο 0,3% στο τέταρτο τρίμηνο του 2011. Οι εμπειρογνώμονες που συμμετείχαν σε έρευνα της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, ενώ κατ' αρχάς προέβλεπαν ανάπτυξη κατά 0,8% στην ευρωζώνη το 2012, τώρα εκτιμούν ότι θα υπάρξει ύφεση 0,1%.

Σύμφωνα με τη Eurostat, η ευρωπαϊκή βιομηχανία βρίσκεται στα επίπεδα παραγωγής του

2005, 11% χαμηλότερα από το ανώτατο σημείο που είχε φτάσει σε αυτή την εξαετία.

Και οι προοπτικές δεν είναι καθόλου καλές: Στην Ιταλία, π.χ. αναμένεται να προστεθεί επιπλέον 1,5% αρνητικής ανάπτυξης το 2012, σύμφωνα με τον διοικητή της Τράπεζας της Ιταλίας Ινιάτσιο Βίσκο. Ο Βίσκο λέει ότι η κατάσταση μπορεί να αντιστραφεί το 2013 αν αλλάξουν ρότα οι τράπεζες και αρχίσουν να δανείζουν. Όμως μέχρι τώρα οι τράπεζες δεν ακούν τέτοιες εκκλήσεις και προτιμούν να διακρατούν ή να σπεκουλάρουν στον καπιταλισμό-καζίνο τα τεράστια ποσά που τους παραχωρούν τα κράτη και η ΕΚΤ.

Είναι σε αυτό το οικονομικό περιβάλλον που η διαβόητη Moody's υποβάθμισε την πιστοληπτική ικανότητα της Ισπανίας, της Ιταλίας, της Πορτογαλίας, της Σλοβακίας, της Σλοβενίας και της Μάλτας, ενώ προειδοποίησε για το ενδεχόμενο απώλειας της αξιολόγησης «AAA» για τη Βρετανία, τη Γαλλία και την Αυστρία. Ταυτόχρονα από τα μέσα Φλεβάρη τέθηκαν σε επιτήρηση 114 ευρωπαϊκές τράπεζες, ανάμεσά τους οι πυλώνες του ευρωπαϊκού πιστωτικού συστήματος, όπως οι Deutsche Bank, Commerzbank (Γερμανία), BNP Paribas, Societe Generale, Credit Agricole (Γαλλία), Royal Bank of Scotland, Barclays, HSBC (Βρετανία), ING (Ολλανδία), Santander (Ισπανία), UBS (Ελβετία).

Επίθεση

Η κρίση χρέους (δημόσιου και ιδιωτικού, γιατί το δεύτερο σκόπιμα συγκαλύπτεται από τα αστικά μέσα ενημέρωσης, παρότι είναι το μεγαλύτερο τμήμα του παγκόσμιου χρέους) είναι αντανάκλαση της συστημικής κρίσης του καπιταλισμού. Επειδή πρόκειται ακριβώς για συστημική κρίση, οι εκπρόσωποι των καπιταλιστών δυσκολεύονται ή και αδυνατούν να βρουν

μεσοπρόθεσμες λύσεις. Το ταξικό τους κριτήριο, ωστόσο τους επιβάλλει να πάνε στα έγκατα της λειτουργίας του συστήματος, δηλ. να προσπαθήσουν να εξαγάουν περισσότερη υπεραξία από τους εργαζόμενους, αφού αυτή η υπεραξία είναι η μόνη πηγή κερδών.

Γι' αυτό οι άρχουσες τάξεις προχωρούν σε άγριες επιθέσεις στους μισθούς και τις κοινωνικές παροχές: Στον ιδιωτικό τομέα επιβάλλουν νομοθετικές ρυθμίσεις που εξαφανίζουν συλλογικές συμβάσεις και διαπραγματεύσεις. Οι μειώσεις μισθών στον δημόσιο τομέα και οι περικοπές κοινωνικών παροχών ελαφρύνουν το κράτος από δαπάνες και έτσι επιτρέπουν να μειωθεί ακόμη περισσότερο η φορολογική ελάφρυνση των πλούσιων (δηλ. των καπιταλιστικών επιχειρήσεων) η οποία οδήγησε στην πρώτη φάση της κρίσης χρέους. Το ίδιο σχέδιο εφαρμόζεται σε Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, ενώ τον Μάρτιο ο Μόντι φέρνει και στην Ιταλία την αντιμεταρρύθμιση που κατεδαφίζει μισθούς και δικαιώματα. Παρόμοιες πολιτικές εφαρμόζονται ήδη σε Γαλλία και Βρετανία, ενώ τα χτυπήματα έχουν ήδη συντελεστεί σε μια σειρά χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Για να επιβάλουν αυτή την πρωτοφανή στην ιστορία υποτίμηση μισθών, οι καπιταλιστές είναι αναγκασμένοι να προσφύγουν σε περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Οι δυνάμεις καταστολής αναλαμβάνουν κεντρικό ρόλο (πλάι στα ΜΜΕ) όπως αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στην Ελλάδα, την Ισπανία, την Αγγλία. Τα ίδια τα συντάγματα αρχίζουν να ξαναγράφονται, θεσμοθετώντας ως απόλυτη αξία την... υπεραξία που πρέπει να καρπώνονται οι καπιταλιστές.

Χωρίς αντίπαλο δέος, χωρίς φόβητρο, τα αφεντικά δεν θα σταματήσουν. Είναι το απόλυτο καθήκον, είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για την ευρωπαϊκή εργατική τάξη να συγκροτήσει αυτό το φόβητρο.

Συρία: 11 μήνες

Ανυποχώρητες διαδηλώσεις, καταστολή, απειλή εμφυλίου και σχέδια ξένης επέμβασης

Στο «σημείο χωρίς επιστροφή»

Του Πάνου Πέτρου

Η συριακή εξέγερση είναι κομμάτι της αραβικής άνοιξης και ξέσπασε στον απόηχο της ανατροπής του Μουμπάρακ. Όμως οι ρίζες της βρίσκονται στην «Άνοιξη της Δαμασκού», την περίοδο εισαγωγής μεταρρυθμίσεων από τον Μπασάρ Άσαντ, ο οποίος επεδίωκε να εισάγει νεοφιλελεύθερες πολιτικές, συνοδευόμενες από κάποιες πολιτικές ελευθερίες. Το άνοιγμα στην αγορά και οι ιδιωτικοποιήσεις προχώρησε με σαρωτικούς ρυθμούς. Οι πολιτικές μεταρρυθμίσεις, άνοιξαν τους ασκούς του αϊόλου ενάντια στη δικτατορία και διακόπηκαν βίαια από το τρομαγμένο καθεστώς. Σε εκείνη την περίοδο οφείλεται η φήμη του Μπασάρ ως «μεταρρυθμιστή» που τον περιορίζει μια «σκληροπυρηνική» κλίκα στο καθεστώς. Αυτή η αντίληψη, μαζί με την ιδέα πως το άνοιγμα ενός «εσωτερικού μετώπου» αποδυναμώνει το εξωτερικό μέτωπο με το Ισραήλ, στήριζαν την πολιτική νομιμοποίηση του Άσαντ. Αυτά τα δύο ιδεολογήματα εξακολουθούν να είναι αυτά τα οποία έχουν «εγκλωβίσει» μια κρίσιμη μάζα Συρίων στην ουδετερότητα ανάμεσα στους δρόμους και το καθεστώς. Σε αυτούς απευθύνονται οι υποσχέσεις του Άσαντ για μεταρρυθμίσεις, αυτή η στάση εξηγεί εν μέρει την σιωπή (μέχρι πρότινος) των δύο μεγαλύτερων πόλεων, της Δαμασκού και της Αλέπο.

Ακόμα και μετά το ξέσπασμα της εξέγερσης, τα αιτήματα ήταν κυρίως γύρω από την εφαρμογή μεταρρυθμίσεων. Μεσολάβησαν χιλιάδες νεκροί, τραυματίες και συλληφθέντες, για να υιοθετήσει η συριακή εξέγερση το παναραβικό σύνθημα «ο λαός απαιτεί την ανατροπή του καθεστώτος».

Όξυνση

Έντεκα μήνες διαδηλώσεων, συγκρούσεων και αιματοχυσίας έχουν αλλάξει την κατάσταση δραματικά, καθώς οι δύο πλευρές δεν κάνουν βήμα πίσω και το έδαφος για «ουδετερότητα» εξαφανίζεται.

Ο Άσαντ επιχειρεί να εκτρέψει την εξέγερση σε σεχταριστική βία. Πολλοί Αλαουίτες (μειονότητα στην οποία ανήκουν οι επιλεκτικές δυνάμεις και οι ανώτεροι αξιωματούχοι του καθεστώτος) φοβούνται πως από την εξέγερση θα προκύψει ένα σουνιτικό καθεστώς. Δυνάμεις του καθεστώτος δολοφονούν σουνιτες διαδηλωτές και στοιβάζουν τα πτώματα σε αλαοιτικές συνοικίες, για να

Αιγύπτιοι ξεδιπλώνουν μια γιγάντια σημαία της συριακής εξέγερσης στην Ταχρίρ.

προκαλέσουν σεχταριστικό μίσος στους σουνιτες αλλά και να εντείνουν τους φόβους των αλαουιτών για συλλογικά αντίποινα αν πέσει το καθεστώς. Παράλληλα, ο πυρήνας του καθεστώτος έχει καταλήξει πως δεν υπάρχει «ομαλή διέξοδος», έχει κλιμακώσει αποφασιστικά την καταστολή και προτιμά να οδηγήσει σε έναν εμφύλιο πόλεμο για να συντρίψει την εξέγερση στρατιωτικά.

Η εξέγερση θεριεύει

Ανάλογη αποφασιστικότητα δείχνει και η άλλη μεριά. Παρά την κρατική βία, οι τελευταίες διαδηλώσεις (στην επέτειο 30 χρόνων από τη σφαγή της Χάμα, όταν ο πατέρας Άσαντ ισοπέδωσε όλη την εξεγερμένη πόλη παραδειγματικά) ήταν οι μεγαλύτερες μέχρι σήμερα. Όσοι παρακολουθούν την εξέλιξη της εξέγερσης αυτούς τους μήνες, αναγνωρίζουν πως έχει ενισχυθεί πολύ από το Νοέμβριο του 2011 και μετά. Η εξέγερση έχει περάσει στις δύο μεγάλες πόλεις. Στην ήσυχη (είτε λόγω ουδετερότητας, είτε λόγω της έντονης παρουσίας δυνάμεων ασφαλείας) Δαμασκό, το καθεστώς έχει χάσει πια τον έλεγχο των προαστίων της. Καθώς γράφονταν αυτές οι γραμμές, οι κηδείες των μαρτύρων της Δαμασκού μετατρέπονταν σε μεγάλες αντικαθεστωτικές διαδηλώσεις μέσα στην πρωτεύουσα. Ένοπλοι αντάρτες δραστηριοποιούνται ακόμα και λίγα χιλιόμετρα μακριά από το προεδρικό παλάτι.

Στην Αλέπο, το κίνημα ξεκίνησε μέσα στα πανεπιστήμια, από καθηγητές και φοιτητές, αλλά σταδιακά εξαπλώνεται στις πολυπληθείς εργατικές συνοικίες. Στην υπόλοιπη χώρα, η πολύμηνη εξέγερση εξελίσσεται σε λερναία

ύδρα. Εδώ και μήνες οι πιστές στο καθεστώς δυνάμεις μετακινούνται από πόλη σε πόλη, καταστέλλουν την τοπική εξέγερση και τη στιγμή που φεύγουν η πόλη ξεσηκώνεται και πάλι. Ένας -διαρκώς συρρικνούμενος από τις αποστασίες- στρατός έχει καταστείλει αυτούς τους μήνες τη Χομς, την Ντεράα, την Χάμα, την Λατάκια, την Μπανιάς, και μετά ξανά τη Χομς, ξανά την Ντεράα... Αυτή η αποτυχία της καταστολής έχει ενισχύσει την αυτοπεποίθηση της εξεγερμένης επαρχίας που σε συνδυασμό με τον ξεσηκωμό στις μεγάλες πόλεις, πιστεύει πως θα καταφέρει αργά ή γρήγορα να κυκλώσει το καθεστώς και να δώσει την «τελική μάχη» στη Δαμασκό.

Πλατιά συμμετοχή

Η ενίσχυση της εξέγερσης φαίνεται και από τον αριθμό των ανθρώπων που συμμετέχουν. Η ανθεκτικότητα απέναντι στην καταστολή, η επιτυχία των διαδοχικών «ημερών οργής», το πλήθος που συμμετέχει στις κηδείες των μαρτύρων γνωρίζοντας πως αποτελούν στόχο, η δυνατότητα περιθάλψης χιλιάδων τραυματιών χωρίς τα νοσοκομεία (καθώς σε αυτά συλλαμβάνονται οι τραυματίες), οι δυνατότητες επικοινωνίας και μεταφοράς μέσα σε ένα σχεδόν έμπαρζο κλίμα είναι δείγματα ύπαρξης μιας πολύ πλατιάς κοινωνικής βάσης, χάρη στην οποία γίνονται όλα αυτά εφικτά.

Αυτή η κατάσταση έχει φέρει την εξέγερση στο σημείο «χωρίς επιστροφή». Αυτή συνοψίζεται στην ερώτηση του Ρόμπερτ Φρισκ στο άρθρο του στον Independent τις 1 Φλεβάρη: «Υπάρχει μια ερώτηση που δεν κάνει κανείς. Ας υποθέσουμε ότι το καθεστώς καταφέρνει και επιβιώνει. Τί είδους Συρία ακριβώς

θα είναι αυτή την οποία θα κυβερνά;». Σε αυτό το φόντο, εξελίσσεται το διεθνές παζάρι και οι ανταγωνισμοί για το ενδεχόμενο επέμβασης, τη στάση της «διεθνούς κοινότητας», οι συζητήσεις στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ.

Αυτή η συζήτηση έχει προκαλέσει δύο διαφορετικές αφηγήσεις:

Συνωμοσία;

Η μία ισχυρίζεται πως η εξέγερση είναι μια διεθνής συνωμοσία των ΗΠΑ, των μοναρχιών του Κόλπου και της ΕΕ που κινητοποιούν και χρηματοδοτούν μια ένοπλη εξέγερση ενάντια στη Συρία για να καταστρέψουν το τελευταίο αραβικό αντι-ιμπεριαλιστικό οχυρό. Το καθεστώς βρίσκεται σε «άμυνα» και οι καταγγελίες για την καταστολή των διαδηλώσεων θεωρούνται δυτική κατασκευασμένη προπαγάνδα.

Η άλλη ισχυρίζεται πως μετά την αποτυχία του Αραβικού Συνδέσμου να εξασφαλίσει μια κατάπαυση του πυρός, είναι απολύτως αναγκαίο να αναλάβει δράση το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, και οι «δημοκρατικές δυνάμεις» της Δύσης να «προστατέψουν» τους διαδηλωτές. Σε αυτό το σενάριο, οι «κακοί» είναι η Ρωσία και η Κίνα που αρνούνται να εγκαταλείψουν τον Άσαντ για τα δικά τους συμφέροντα.

Η αλήθεια απέχει πολύ και από τα δύο σενάρια. Στον ΟΗΕ εξελίσσεται ένα σκληρό παζάρι με τις ζωές των Σύριων να χρησιμοποιούνται ως «μάρκερ» στο «τραπέζι» από όλες τις μεριές. Όλες οι διεθνείς και περιφερειακές δυνάμεις παλεύουν να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους στην έκβαση του αγώνα στη Συρία. Καμία από αυτές δεν νοιάζεται για το λαό ή την αυτοδιάθεση της Συρίας. Ο

Χαφέζ Άσαντ επεδίωξε μια πολυδιάστατη πολιτική που θα έκανε τη Συρία πολύτιμη για όλες τις πλευρές, και επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Πράγματι τα κατάφερε. Η Συρία έγινε χώρα-κλειδί για το τοπίο σε όλη την περιοχή και αυτό εξηγεί το πώς σήμερα η χώρα βρέθηκε στο επίκεντρο ενός διεθνούς ανταγωνισμού στον οποίο εμπλέκονται οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, η Ρωσία, η Κίνα, το Ιράν, η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία, το Κατάρ...

Σε αυτό το πολύπλοκο φόντο, η θεωρία της δυτικής συνωμοσίας είναι τελείως άστοχη. Αφενός, υποτιμά βαθιά τον συριακό λαό τον οποίο αντιμετωπίζει ως ανίκανο να κινητοποιηθεί από μόνος του, αλλά και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούσε και οι οποίες των οδήγησαν στην εξέγερση. Αφετέρου, δείχνει μια πολύ προβληματική αντίληψη του «αντι-ιμπεριαλισμού»: αρκεί ένας δικτάτορας να διατηρεί μια σχετικά ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική για να θεωρηθεί «σύμμαχος» στον οποίο δικαιολογούνται και τα παζάρια με τους ιμπεριαλιστές ως αναγκαία και -ακόμα χειρότερα- η καταστολή του λαού της χώρας του ως «δευτερεύον» ζήτημα.

Η πραγματική συνωμοσία δεν εξελίσσεται ενάντια στο καθεστώς του Άσαντ, αλλά ενάντια στο συριακό λαό και τις ελπίδες του για αυτοδιάθεση. Στην πραγματικότητα όλες οι παραπάνω δυνάμεις μοιράζονται τον ίδιο στόχο: Τη θυσία του Άσαντ, την επιστροφή στην «ομαλότητα», αφού όμως διαμορφωθεί ένα διάδοχο σχήμα βολικό για τα συμφέροντά τους. Οι διαμάχες στον ΟΗΕ δεν έχουν να κάνουν τόσο με το τι θα λέει η απόφαση, όσο με το ποιος και πώς θα έχει την κηδεμονία της χώρας.

Προοπτική

Η εξέγερση δεν έχει ανάγκη από προστάτες. Οι Σύριοι αγωνιστές έχουν πρόσφατη τη συσσωρευμένη θετική και αρνητική εμπειρία της Τυνησίας, της Αιγύπτου, της Λιβύης, του Μπαχρέιν, της Υεμένης, για να κρίνουν «εχθρούς και φίλους», για να αποφύγουν λάθη και να βρουν θετικά παραδείγματα. Η πολιτική ανεξαρτησία των εξεγερμένων και η είσοδος της εργατικής τάξης στον αγώνα με συλλογικό τρόπο μπορούν να φέρουν τη νίκη ενάντια στον Άσαντ, αλλά και να δημιουργήσουν όρους, ώστε η διάδοχη κατάσταση να δικαιώνει τις ελπίδες του συριακού λαού, που είναι πολύ διαφορετικές από τα σχέδια όλων των επίδοξων «φίλων» της Συρίας...

εξέγερσης

Ποια είναι η αντιπολίτευση

Το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο (SNC) είναι μια ομπρέλα που εμφανίστηκε το καλοκαίρι του 2011 και επιδιώκει να λειτουργήσει ως «εκπρόσωπος» της εξέγερσης. Πράγματι το εύρος των πολιτικών τάσεων που συνυπάρχουν είναι πλατύ (πρώην καθεστωτικοί, ισλαμιστές, φιλοδυτικοί, φιλελεύθεροι, εθνικιστές, αριστεροί). Όμως οι πολιτικές διαφορές δεν μπορούν να καλυφθούν από μια οργανωτική ένωση σε μια ομπρέλα και στο εσωτερικό του υπάρχουν μεγάλες διαμάχες. Οι μικρές και διάσπαρτες δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς που στηρίζουν την εξέγερση (η παραδοσιακή Αριστερά δυστυχώς στηρίζει το Μπάαθ), έχουν καταγγείλει σωστά την εμμονή στην «ενότητα» ως μαγική φόρμουλα που θα εξαφανίσει τις βαθιές και κρίσιμες διαφορές μέσα στην αντιπολίτευση. Στην πράξη, η πολιτική που βγάζει το SNC προς τα έξω κυριαρχείται από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και από εξόριστες φιλοδυτικές ομάδες. Αυτοί είναι οι προνομιακοί συνομιλητές των δυτικών κυβερνήσεων, και των ΜΜΕ. Όμως, καθώς η πλειοψηφία των μελών του είναι εξόριστοι, έχει ελάχιστη πραγματική επιρροή στη συριακή εξέγερση. Στην πραγματικότητα όλη η αγωνιστική

δραστηριότητα στο συριακό έδαφος δεν έχει κανένα απολύτως έλεγχο από το SNC. Το Συμβούλιο αυτό, ή τουλάχιστον τα πιο «επώνυμα» στελέχη του, έχει ρίξει όλο το βάρος στην συγκέντρωση υποστήριξης από τη Δύση και τους Άραβες ηγέτες.

Τοπικές Επιτροπές

Η πραγματική ηγεσία του κινήματος είναι οι Τοπικές Συντονιστικές Επιτροπές. Δημιουργήθηκαν από τις πρώτες μέρες της εξέγερσης για να οργανώσουν τις διαδηλώσεις, και πλέον αγγαλιάζουν 14 πόλεις και επαρχίες σε όλη τη χώρα, αν και χωρίς κάποιο μόνιμο κεντρικό συντονισμό. Ξεπήδησαν από τη βάση της εξέγερσης, και είναι αυτές που ρίχνουν τα συνθήματα, οργανώνουν την καθημερινή ζωή του κινήματος και το συντονισμό του. Σε αντίθεση με το SNC, δεν έχουν «προβλεβλήμενα» στελέχη, αλλά δραστηριοποιούνται στο εσωτερικό της Συρίας και είναι η πιο αναγνωρισμένη ηγεσία του κινήματος. Βρίσκονται «με το ένα πόδι» στο SNC, συμμετέχοντας σε κάποιες διαδικασίες του, αλλά αρνούνται να το αναγνωρίσουν ως ηγεσία του κινήματος ή ως σώμα με αποφασιστικές εξουσίες. Έχουν υιοθετήσει την πλειοψηφική θέση των «τριών όχι»: Όχι στο διάλογο με το καθεστώς, όχι στον εμ-

φύλιο πόλεμο, όχι στην ξένη επέμβαση.

Ελεύθερος Συριακός Στρατός

Η τρίτη δύναμη είναι ο Ελεύθερος Συριακός Στρατός (FSA). Δημιουργήθηκε από τους στρατιώτες που αυτομόλυσαν και πέρασαν στην αντίσταση. Είναι αρκετές χιλιάδες και πληθαίνουν. Ο ελαφρύς προσωπικός τους οπλισμός δεν τους κάνει ικανή στρατιωτική απειλή για το καθεστώς, αλλά ο αριθμός τους είναι ικανός να λειτουργεί ως ασπίδα προστασίας των εξεγερμένων.

Η δημιουργία του FSA προκάλεσε μεγάλη συζήτηση μέσα στο κίνημα. Σε μια πρώτη φάση, το SNC με το λιβυκό μοντέλο στο μυαλό του, εμφανίστηκε πιο κοντά στον FSA, ζητώντας να εξοπλιστεί καλύτερα, να στηριχτεί από

τη Δύση κλπ. Τότε οι Συντονιστικές Επιτροπές ήταν πιο επιφυλακτικές απέναντι στον FSA, από φόβο να μην υποκατασταθεί η μαζική δράση από ένοπλες συγκρούσεις στις οποίες το καθεστώς έχει το πάνω χέρι, να μη συσπειρωθούν οι φαντάροι γύρω από το καθεστώς και σταματήσει το κύμα αυτομόλυσων, να μην ανοίξει ο δρόμος σε μια ξένη επέμβαση.

Σήμερα η εικόνα δείχνει διαφορετική. Ο FSA συνεργάζεται πιο στενά με τις Επιτροπές και κρατά αποστάσεις από το SNC (αρνήθηκε να συμμετέχει και στα συνέδριά του). Η δράση του FSA δείχνει πως λογοδοτεί στις ανάγκες και τις ανησυχίες των Τοπικών Επιτροπών: Πέρα από κάποιες επιθετικές ενέργειες, κυρίως συμβολικού χαρακτήρα ενάντια σε κτίρια-σύμβολα του καθεστώτος, τα βασικά τους καθήκοντα είναι η υπεράσπιση των γειτονιών από τη δράση των διαβόητων Σαμπίχα (φαντάσματα), τα τάγματα θανάτου του καθεστώτος που απαγάγουν και δολοφονούν ανθρώπους εκτός διαδηλώσεων, και η ένοπλη περιπολία των κηδεϊών των μαρτύρων. Είναι μια τακτική που υπερασπίζεται τον απλό κόσμο ενάντια στην τρομοκρατία, χωρίς όμως να στρατιωτικοποιεί τη σύγκρουση και να υποκαθιστά τις μαζικές διαδηλώσεις.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

Μέρα πολιτικής ανυπακοής στην Αίγυπτο

Η μέρα πολιτικής ανυπακοής στις 11 Φλεβάρη στην Αίγυπτο έφερε τους φοιτητές και τους μαθητές, που είχαν λείψει σε προηγούμενες κινητοποιήσεις, στο προσκήνιο. Τα πανεπιστήμια, από τα οποία ξεκίνησε το κάλεσμα, ανταποκρίθηκαν. Οι φοιτητές οργάνωσαν και συμμετείχαν σε κλεισίματα σχολών και διαδηλώσεις στα προαύλια και στους δρόμους της πόλης. Ο προσανατολισμός που παίρνει το φοιτητικό κίνημα εκφράστηκε με το σύνθημα «Εμείς οι φοιτητές μαζί με τους εργάτες θα ολοκληρώσουμε την επανάσταση» και τις προτάσεις για συντονισμό με τα συνδικάτα. Αυτοί που κινητοποιήθηκαν τελείως αιφνιδιαστικά (και για τους ίδιους τους διοργανωτές) ήταν οι μαθητές. Εκατοντάδες σχολεία έκλεισαν και χιλιάδες μαθητές διαδήλωσαν στους δρόμους υπέρ της επανάστασης.

Αυτό που δεν πέτυχε ήταν ο στόχος να γίνει γενική πολιτική απεργία για την πτώση του στρατιωτικού συμβουλίου. Όπως εξηγούν αγωνιστές του εργατικού κινήματος, οι περισσότεροι εργαζόμενοι συμμετέχουν ως «μονάδες» στις κεντρικές πολιτικές διαδηλώσεις, απεργούν συλλογικά για τα συγκεκριμένα αιτήματά τους, αλλά διατάζουν να συνδυάσουν τις δύο δράσεις. Έτσι φάνηκε και πάλι η έλλειψη πολιτικού κόμματος και μαζικών οργανώσεων της εργατικής τάξης. Οι δυνάμεις της Αριστεράς δεν έχουν επαρκείς δεσμούς με τους εργαζόμενους και η Ομοσπονδία Ανεξάρτητων Συνδικάτων, που επιχειρεί να στηρίξει τις πολιτικές μάχες, ενώ εκπροσωπεί 2 εκατομμύρια εργαζόμενους, δεν έχει ακόμα τη δυνατότητα να κινητοποιεί τα μέλη της.

Πανικόβλητο το καθεστώς

Οι πιο έμπειροι επαναστάτες στο αιγυπτιακό κίνημα, αν και δούλεψαν για την απεργία, αναγνώρισαν τις δυσκολίες και αντιμετώπισαν την προσπάθεια ως μια πρώτη «πρόβα», καθώς η γενική απεργία ήταν «άγνωστη λέξη» μέχρι πρότινος στην Αίγυπτο. Και μόνο η προσπάθεια να προπαγανδιστεί η ιδέα θεωρείται βήμα μπροστά. Ακόμα και απέναντι στην ανοργάνωτη εργατική τάξη έγινε φανερός ο τρόμος του καθεστώτος: Ο στρατός κατέλαβε κρίσιμες θέσεις σε όλο το Κάιρο. Στελέχη των Επαναστατών Σοσιαλιστών και μέλη επαναστατικών ομάδων προσήχθησαν σε αστυνομικά τμήματα από ασφαλίτες τη μέρα της απεργίας. Η κυβέρνηση, τα ισλαμικά και τα φιλελεύθερα κόμματα, οι ηγεσίες της ισλαμικής και της χριστιανικής εκκλησίας, τα ΜΜΕ, τα καθεστωτικά συνδικάτα συντονισμένα καλούσαν τους Αιγύπτιους να μείνουν στις δουλειές τους και προειδοποιούσαν για το «χάος» και την «καταστροφή» που θα φέρει η γενική απεργία...

Κράτος-τρομοκράτης με πυρηνικά

Το καλύτερο σχόλιο για την υποκρίσια γύρω από το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν έκανε αμερικανικό μπλογκ με αυτή τη χιουμοριστική «είδηση»: «Το Ιράν ανησυχεί, καθώς έχει πληροφορίες ότι οι ΗΠΑ έχουν τα τεχνολογικά μέσα για να αποκτήσουν ανά πάσα στιγμή την 5.14η πυρηνική τους βόμβα. Μάλιστα, αναφέρουν Ιρανοί διπλωμάτες, το βεληνεκές των αμερικανικών πυραύλων μπορεί να απειλήσει το ίδιο το Ιράν. Τις ιρανικές ανησυχίες συμμαρζίζονται δεκάδες άλλα κράτη, καθώς έχει αποδειχθεί στο παρελθόν ότι οι ΗΠΑ είναι ένα "κράτος-ταραξίας" που δεν θα διατάσει να επιτεθεί σε οποιαδήποτε χώρα στον πλανήτη, αν προκληθεί. Διεθνείς φόβους έχει προκαλέσει και η πληροφορία πως οι ΗΠΑ χρηματοδοτούν και άλλες επικίνδυνες για τη σταθερότητα στην περιοχή δυνάμεις, όπως το κράτος του Ισραήλ». Τέτοιο ρεπορτάζ δεν θα δούμε ποτέ πουνενά...

Πρώτη στις δημοσκοπήσεις η ολλανδική Αριστερά

Πρόκειται μόνο για δημοσκοπήσεις και μάλιστα πολύ πριν από κάποια εκλογική αναμέτρηση, αλλά είναι χαρακτηριστικές των πολιτικών ανατροπών. Στην Ολλανδία, το Σοσιαλιστικό Κόμμα (πρώην μαοϊκό που εξελίχθηκαν σε μαζικό, αλλά πιο μετριοπαθές κόμμα στα αριστερά της σοσιαλδημοκρατίας) εμφανίζεται ως πρώτη δύναμη! Αν γίνονταν σήμερα εκλογές, τα δύο κυβερνητικά δεξιά κόμματα, μαζί με το ακροδεξιό Κόμμα Ελευθερίας που στηρίζει την κυβέρνηση, θα έπεφταν από τις 82 έδρες συνολικά (σε σύνολο 150) στις 62. Οι Εργατικοί θα έβγαζαν 17 έδρες, τη στιγμή που το Σοσιαλιστικό Κόμμα θα κέρδιζε 32 με τα μεγαλύτερα ποσοστά του στους χαμηλόμισθους...

Ο «αντι-ιμπεριαλισμός» του Μπάαθ

Η ανεξάρτητη πολιτική του Μπάαθ, η φιλοξενία που πρόσφερε στη Χαμάς και η στήριξη στη Χεζμπολάχ κάanei σύνθετη την κατάσταση, καθώς η Συρία θεωρείται κομμάτι του «άξονα της αντίστασης» στη Μέση Ανατολή. Η Χαμάς δεν υποστήριξε την καταστολή που εξαπέλυσε ο Άσαντ και διακοπεί τους δεσμούς της με τη Δαμασκό (έχει και άλλες ξένες «πλάτες» όπως το Κατάρ, αποδεικνύοντας πως οι επιλογές συμμάχων από την ηγεσία της Χαμάς δεν χαρίζουν αυτόματα «αντι-ιμπεριαλιστικά» παράσημα σε κανένα καθεστώς). Η Χεζμπολάχ παρέμεινε πιστή στο Μπάαθ, καλώντας τους Σύριους να υποστηρίξουν το καθεστώς. Πρόκειται για μεγάλο «αυτογκόλ»

της αντίστασης, με Σύριους διαδηλωτές (που το 2006 υποστήριξαν τη Χεζμπολάχ στον πόλεμο) να κáινε σημαίες της ισλαμικής οργάνωσης στις διαδηλώσεις, όχι γιατί στηρίζουν το Ισραήλ, αλλά γιατί ένιωσαν την προσδοσία. Στα σιιτικά «κάστρα» της Χεζμπολάχ στο Λίβανο, εμφανίζονται προκλητικά γκράφιτι «νίκη στην επανάσταση στο Μπαχρέιν – νίκη στην επανάσταση στη Συρία» (που εκθέτουν τα «δύο μέτρα και σταθμά» του Ιράν και του Νασράλα).

Η φιλοδυτική μερίδα της αντιπολίτευσης υπόσχεται από τώρα ειρήνη με το Ισραήλ, συμμαχίες με τις ΗΠΑ και την ΕΕ, «ομαλή, διπλωματική» διεκδίκηση των Υψιπέδων του Γκολάν. Αλλά αυτή η στάση δεν χαρακτηρίζει τη συριακή εξέγερση. Πρόκειται

για ένα λαό που το αντι-ιμπεριαλιστικό και αντισιωνιστικό αίσθημα είναι πλειοψηφικό και μαχητικό. Ανάμεσα στις κριτικές ενάντια στον Άσαντ είναι η μετριοπαθεία του απέναντι στο Ισραήλ, με πιο χαρακτηριστικό το σύνθημα προς τους Σύριους φαντάρους «πυροβολάτε Σύριους διαδηλωτές, αλλά όχι τους Ισραηλινούς κατακτητές».

Οι κριτικές στο μπααθικό καθεστώς είναι απόλυτα σωστές. Ο Χαφέζ Άσαντ, κατέκτησε την εξουσία με πραξικόπημα το 1970, και όχι μέσα από ένα λαϊκό κίνημα. Από τότε, και μέχρι σήμερα οι Άσαντ έχουν ως στόχο μια τίμια συμφωνία με το Ισραήλ και τη Δύση, την ανταλλαγή των Υψιπέδων του Γκολάν με ειρήνη, στο δρόμο του Σαντάτ της Αιγύπτου και των συμφωνιών του Καμπ Ντέι-

βιντ. Για αυτό το στόχο εκμεταλλεύτηκαν και τις απειλές (χρησιμοποιώντας την υποστήριξη της Χεζμπολάχ και της Χαμάς), αλλά και τις υποχωρήσεις στον δυτικό ιμπεριαλισμό για να κερδίσουν τη στήριξη του. Το 1976 το μπααθικό καθεστώς εισέβαλλε στο Λίβανο και συνέτριψε την επανάσταση των Παλαιστινίων και της Λιβανέζικης Αριστεράς. Το 1990, ο Χαφέζ Άσαντ έστειλε Σύριους στρατιώτες να πολεμήσουν στο πλευρό των ΗΠΑ μετά την ιρακινή εισβολή στο Κουβέιτ. Ο Μπασάρ Άσαντ συμμετείχε στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», έκλεισε τα σύνορα με το Ιράκ για να εμποδίσει χιλιάδες εθελοντές που ήθελαν να ενωθούν με τους ιρακινούς αντάρτες το 2003, «δίνοντας» πολλούς από αυτούς στις ΗΠΑ.

Μπλόκο στις εκλογές για Συμβούλια Διοίκησης ΑΕΙ

Του Δημήτρη Μπάρκα

Στην πρώτη μεγάλη κορύφωση της έφτασε στις 15 Φλεβάρη η μάχη ενάντια στην εφαρμογή του νόμου-πλαίσιο. Οι –διορισμένες από το Υπουργείο Παιδείας– οργανωτικές επιτροπές σε Αριστοτέλειο και Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας επιχείρησαν να διεξαγάγουν εκλογές για τα Συμβούλια Διοίκησης του νέου πανεπιστημίου-επιχείρηση, αλλά ματαιώθηκαν μετά από μαζική αντίδραση, ενώ στα άλλα ιδρύματα με προγραμματισμένες εκλογές, σε αυτά των Ιωαννίνων και της Πελοποννήσου, αυτές αναβλήθηκαν. Επιπλέον, ματαιώθηκε και η προσπάθεια να διοργανωθούν εκλογές στο ΤΕΙ Πάτρας, μετά από μαζική κινητοποίηση και αφαίρεση της κάλπης τη Δευτέρα 20/2. Από την πλευρά τους, η υπουργός Παιδείας και οι «πρόθυμοι» συνεργάτες της μέσα στα πανεπιστήμια είχαν ήδη προσπαθήσει να δημιουργήσουν κλίμα φόβου και συκοφαντήσεως απέναντι στο κίνημα.

Αναβολές εκλογών

Ιδιαίτερα δυσάρεστη έκπληξη για το υπουργείο πρέπει να ήταν η αναβολή (και μάλιστα επί αόριστον) των εκλογών στο –θεωρούμενο ως «δεδομένο»– Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου, ενώ στα Γιάννενα, με μαζικές παραστάσεις διαμαρτυρίας φοιτητών, καθηγητών και προσωπικού στην οργανωτική επιτροπή, οι εκλογές αναβλήθηκαν μία μέρα πριν και μετατέθηκαν πιθανόν για τα μέσα Μάρτη. Στο Αριστοτέλειο Πανεπι-

στήμιο και σε αυτό της Θεσσαλίας οι εκλογές επιχειρήθηκε να γίνουν κανονικά, αλλά εμποδίστηκαν και στα δύο ιδρύματα από μαζικές κινητοποιήσεις συλλόγων ΔΕΠ, σωματεία εργαζομένων και όλες τις παρατάξεις της Αριστεράς. Πολύ σημαντικό ρόλο έπαιξε η παρουσία εκπροσώπων της Πανελλαδικής Συνάντησης Συλλόγων ΔΕΠ, ιδιαίτερα στη Λάρισα και στο Βόλο, γεγονός που εξόργισε τους θιασώτες του νόμου, οι οποίοι προχώρησαν σε νέο κύμα συκοφαντίας. Ο πρύτανης του Θεσσαλίας προχώρησε σε καταγγελία ονοματίζοντας τα μέλη ΔΕΠ από άλλα ιδρύματα, ενώ κίνησε και διαδικασία συλλογής υπογραφών υπέρ του «δικαιώματος του εκλέγειν», εκβιάζοντας τις υπογραφές 150 μελών ΔΕΠ.

Καταστολή και τρομοκρατία

Πιο σκληρή ήταν η κίνηση της οργανωτικής επιτροπής του Αριστοτέλειου και του προέδρου της Α. Μάνθου, ο οποίος ζήτησε την παρέμβαση εισαγγελέα. Στο αίτη-

μα ανταποκρίθηκε η Εισαγγελία Θεσσαλονίκης, η οποία με έγγραφό της ζητά από τη γραμματεία τα ονόματα και τις διευθύνσεις (!) του πρύτανη, των μελών του δ.σ. του συλλόγου ΔΕΠ, του προέδρου των διοικητικών υπαλλήλων και των μελών των αριστερών παρατάξεων που διέλυσαν τη συνεδρίαση της οργανωτικής επιτροπής στις 8 Φλεβάρη. Αντίστοιχα, από τα ΜΜΕ προβάλλονται οι φωνές «φωτισμένων δημοκρατών» που ζητούν τη διενέργεια των εκλογών με παρουσία εισαγγελέων και ΜΑΤ μέσα στις σχολές. Παράλληλα, φροντίζουν να σπείρουν το φόβο των πειθαρχικών κυρώσεων σε φοιτητές, συμβασιούχους και λέκτορες καθηγητές και προσωπικό με επισφαλείς σχέσεις εργασίας.

Στο στόχαστρο του υπουργείου μπήκαν και οι πρυτανικές αρχές των ιδρυμάτων. Συγκεκριμένα, η Διαμαντοπούλου επιτέθηκε στους πρυτάνεις του Αριστοτέλειου της Θεσσαλονίκης και του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, κατηγορώντας τους για «προσωπικό καπρίσιο» να μην

εφαρμόζουν το νόμο. Οι πρυτάνεις αντέδρασαν συγκαλώντας έκτακτη σύνοδο για τη Δευτέρα 20/2, «ώστε να αντιμετωπίσει την εκστρατεία στοχοποίησης και ποινικοποίησης της πανεπιστημιακής ζωής». Μέσα σε αυτή την κατάσταση, είναι τουλάχιστον κακόγουστο αστειό η υπουργός και το επιτελείο της να επικαλούνται τις «δημοκρατικές ελευθερίες» για να υπερασπιστούν έναν νόμο ψηφισμένο από μια βαθιά απονομιμοποιημένη μέσα στην κοινωνία κυβέρνηση και καταδικασμένο από τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου των ΑΕΙ και ΤΕΙ ως έκτρωμα που διαλύει τη δημόσια και δωρεάν τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Αγώνας μέσα και έξω από τις σχολές

Βασικό κρατούμενο από τη μέχρι τώρα εξέλιξη είναι ο συντονισμός πλατιών κομματιών φοιτητών, καθηγητών και προσωπικού των πανεπιστημίων. Είναι μια συμμαχία που έχει εκνευρίσει τους «μουτζαχεντίν» του νεοφιλελευ-

θερισμού σε υπουργείο και ιδρύματα. Είναι ένα μέτωπο που πρέπει να στηριχτεί και να ενισχυθεί. Αποτελεί το μόνο τρόπο για να μην απομονωθούν τα διάφορα κομμάτια της πανεπιστημιακής κοινότητας και να χτυπηθούν εκδικητικά από τους «βαρόνους» του νόμου-πλαίσιο με πειθαρχικά και άλλες διώξεις. Είναι επίσης ο μόνος τρόπος για να συσπειρωθούν όλες οι εφεδρείες του κλίμα, στις συσχετισμούς σε κάθε κομμάτι, ανοίγοντας όσο το δυνατόν μεγαλύτερη «βεντάλια» δράσεων και παρεμβάσεων. Εν μέσω εξεταστικής, πρωτοβουλίες για μοιράσματα κειμένων ενάντια στις εκλογές από φοιτητές, προσωπικό και καθηγητές (όπως στο Πάντειο) μπορούν να σηκώσουν το κλίμα, στρώνοντας το έδαφος για μαζικές γενικές συνελεύσεις.

Παράλληλα όμως θα πρέπει να προχωρήσει και η σύνδεση με την κοινωνία, τόσο σε επίπεδο συντονισμού με αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη (Χαλυβουργοί, Άλτερ κ.ά.) όσο και σε επίπεδο Λαϊκών Συνελεύσεων γειτονιάς και τοπικών επιτροπών κατοίκων. Κυρίως όμως σε συντονισμό με το ευρύτερο κίνημα για την ανατροπή της κυβέρνησης και της τρόικας. Η συμμετοχή της νεολαίας στις κινητοποιήσεις στις 10-12 Φλεβάρη πρέπει να εκφραστεί πιο συγκροτημένα, και βασική προτεραιότητα θα πρέπει να είναι η εμφάνιση των κινήσεων, πρωτοβουλιών και επιτροπών αγώνα που έχουν συγκροτηθεί μέσα στις σχολές και στις κεντρικές μάχες, με πανό, συνθήματα και άλλα υλικά που θα προβάλουν το κοινό του αγώνα με την ανατροπή του νόμου-πλαίσιο.

Συνέντευξη με τον Τάκη Πολίτη

Στα μέσα Φλεβάρη η Διαμαντοπούλου απείλησε ξανά με διακοπή της χρηματοδότησης τα πανεπιστήμια που δεν θα εφαρμόσουν το νόμο. Πώς κρίνεις τη χρονική στιγμή που επέλεξε η υπουργός να επαναλάβει τις απειλές της;

Όχι μόνο με την απειλή ότι θα σταματήσει τη χρηματοδότηση, αλλά και με τις νύξεις που έκανε περί μη δυνατότητας να απονεύμουν τίτλους σπουδών στους αποφοίτους τους, φαίνεται ότι προσπαθεί να κινητοποιήσει την ελληνική κοινωνία εναντίον των πανεπιστημιακών που ανθίστανται στην εφαρμογή του νόμου. Αυτό δηλώνει πανικό, δηλώνει ουσιαστικά την αδυναμία που έχει να βρει μεγάλο σώμα προθύμων μέσα στα πανεπιστήμια για να προωθήσει το νόμο.

(...)

Ξαναλέω ότι αυτό το οποίο δείχνουν αυτές οι κινήσεις είναι από τη μια πλευρά πανικός και από την άλλη ένα απίστευτο θράσος επιβολής (με τρόπους κάθε άλλο παρά δημοκρατικούς, όπως κοινωνιακά θέλει να ισχυρίζεται) μιας σειράς νομικών διατάξεων

που συγκροτούν το νόμο 4009, στον οποίο η πανεπιστημιακή κοινότητα αντιτίθεται. Η αντίστασή μας απέναντι στην εφαρμογή του νόμου, η στάση μας για ματαίωση των εκλογών συμβουλίων (σημείο πάρα πολύ κομβικό) παραμένει για εμάς στόχος αδιαπραγμάτευτος, και η κατάσταση από την πλευρά όλων των πανεπιστημίων πανελλαδικά είναι σταθερά μάχημη.

Παράλληλα με αυτές τις απειλές, η Διαμαντοπούλου επιτέθηκε και σε πρυτανικές αρχές, και συγκεκριμένα στους πρυτάνεις του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Πώς εκτιμάς αυτή την επίθεση και πώς κρίνεις τη στάση των πρυτάνεων μέχρι στιγμής;

Η Σύνοδος των Πρυτάνεων είναι στην ίδια κατεύθυνση με αυτή στην οποία είναι και η συντριπτικά μεγαλύτερη μερίδα των πανεπιστημιακών δασκάλων, στην κατεύθυνση της απόρριψης του νόμου. (...) Σήμερα οι πρυτάνεις δύο εκ των μεγαλύτερων πανεπιστημίων της χώρας βάλλονται τόσο

μέσα από τις δηλώσεις της κυρίας υπουργού όσο και μέσα από πρωτοβουλίες δικονομικές οι οποίες έχουν αναληφθεί από πλευράς εισαγγελικών αρχών. Αναφέρομαι κυρίως στο γεγονός ότι ο πρύτανης στο ΑΠΘ έχει κληθεί σε προανακριτική εξέταση για την παρεμπόδιση της συνεδρίασης της οργανωτικής επιτροπής πριν από λίγες μέρες στη Θεσσαλονίκη. (...)

Την περασμένη εβδομάδα είχαμε την πρώτη κορύφωση της μάχης για την ακύρωση των εκλογών των Συμβουλίων Διοίκησης, με τα παραδείγματα του ΑΠΘ και του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας να ξεχωρίζουν. Ποιος είναι ο απολογισμός αυτών των ημερών;

Είναι σημαντικό ότι για πρώτη φορά εμφανίζεται μια σύμπνοια πανεπιστημιακών δασκάλων, φοιτητών, διοικητικών υπαλλήλων και άλλων εργαζομένων μέσα στα πανεπιστήμια, σε ένα ενιαίο μέτωπο κατά της εφαρμογής του νόμου και υπέρ της ματαίωσης των εκλογών για Συμβούλια Διοίκησης, αφού αυτά θα είναι το εργαλείο για την εφαρμογή σε πολύ μεγάλο εύρος του νόμου, αν τελικά αφεθούν

να εκλεγούν. Η ματαίωση αυτή και στα δύο ιδρύματα, της Θεσσαλονίκης και της Θεσσαλίας την Τετάρτη, αλλά και η ματαίωση στα δύο άλλα που είχαν προγραμματίσει εκλογές για την Τετάρτη, σε αυτά των Ιωαννίνων και της Πελοποννήσου, όπου με παρεμβάσεις προς την οργανωτική επιτροπή αναβλήθηκαν οι διαδικασίες μία μέρα νωρίτερα, δείχνει ότι η πανεπιστημιακή κοινότητα είναι αποφασισμένη στο σύνολό της να μην επιτρέψει τέτοιου είδους εκλογές.

(...) Ο Νόμος 4009 αποτελεί συμπλήρωμα και εξειδίκευση ταυτόχρονα της πολιτικής του Μνημονίου στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Από αυτήν την άποψη, και με βάση τις ειλημμένες αποφάσεις τόσο ακαδημαϊκών όσο και συνδικαλιστικών οργάνων των πανεπιστημίων, αλλά και στη βάση της τεράστιας άρνησης την οποία προβάλλει η ελληνική κοινωνία απέναντι στις λογικές και στις πολιτικές του Μνημονίου, θεωρούμε ότι έχουμε κάθε νομιμοποίηση να συνεχίσουμε προς αυτή την κατεύθυνση της συλλογικής και αλληλέγγυας ματαίωσης των εκλογών συμβουλίων, όπου κι αν αυτές επιχειρηθούν να γίνουν.

Ο Τάκης Πολίτης, πρόεδρος του Συλλόγου Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, μιλάει στην «Εργατική Αριστερά». Τη συνέντευξη πήρε ο Δημήτρης Μπάρκας. Εδώ δημοσιεύουμε αποσπάσματα. Ολόκληρη τη συνέντευξη μπορείτε να τη βρείτε στο www.dea.org.gr

Η απεργία πείνας των μεταναστών εργατών έκανε την περσινή 21 Μάρτη περισσότερο από κάθε άλλη φορά μέρα ταξική ενότητας.

21 Μάρτη: Παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού

Ντόπιοι και μετανάστες στους δρόμους, απέναντι σε μνημόνιο, κυβέρνηση και φασίστες

Του Θανάση Κούρκουλα

Με αφορμή την 21η Μάρτη, παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού, μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις, συνδικάτα και τοπικές λαϊκές συνελεύσεις ετοιμάζουν κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα. Σε σύσκεψη που κάλεσε στην Αθήνα η Αντιφασιστική Πρωτοβουλία «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ», τη Δευτέρα 20 Φλεβάρη, αποφασίστηκε η συνδιοργάνωση κεντρικής κινητοποίησης στην Αθήνα, με πιθανότερη ημερομηνία το Σάββατο 24/3 (θα οριστικοποιηθεί τις επόμενες μέρες, ανάλογα με τις ημερομηνίες διεξαγωγής των παρελάσεων της 25ης Μαρτίου).

Δράσεις και εκδηλώσεις

Την Τρίτη 20 Μάρτη, παραμονή της 21ης, η Αντιφασιστική πρωτοβουλία «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ» οργανώνει αντιφασιστική συγκέντρωση στα δικαστήρια της Ευελπίδων, για να καταδικαστούν οι φασίστες που μαχαίρωσαν Αφγανό πρόσφυγα στον Άγιο Παντελεήμονα τον περασμένο Σεπτέμβριο (υπόθεση Σκορδέλη κ.λπ.). Ενώ ανήμερα την Τετάρτη 21 Μάρτη, σε συνεργασία με την ΟΛΜΕ, συλλόγους εκπαιδευτικών και μαθητικά συμβούλια, θα πραγματοποιηθούν αντιρατσιστικές εκδηλώσεις σε πολλά σχολεία της χώρας.

Φέτος οι αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις δεν αποτελούν απλά τη συνέχεια της παράδοσης του αντιρατσιστικού

κινήματος στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια να κάνει αισθητή την παρουσία του στις 21 Μάρτη, όπου θα ακουστεί η φωνή των μεταναστών και των προσφύγων που διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Οι μετανάστες εργαζόμενοι είναι ζωντανό τμήμα του κινήματος αντίστασης στο μνημόνιο και τα μέτρα βαρβαρότητας που επιβάλλονται από κυβέρνηση και τρόικα με στόχο όλο τον κόσμο της εργασίας. Έτσι φέτος έχει ιδιαίτερη σημασία να αναδειχθούν οι κοινοί αγώνες των εργαζομένων, ντόπιων και μεταναστών, που απεργούν μαζί σε μια σειρά από χώρους όπως η Χαλυβουργία και η 3Ε, κατεβαίνουν στο δρόμο στις γενικές απεργίες και στις διαδηλώσεις σε πλατείες και γειτονιές. Επίσης, οι κινητοποιήσεις θα έχουν στο κέντρο τους τη μάχη ενάντια στις ναζιστικές συμμορίες όπως η Χρυσή Αυγή, που σήκωσαν κεφάλι πατώντας πάνω στη ρατσιστική πολιτική Ελλάδα και ΕΕ και επιχειρούν να μετατρέψουν γειτονιές και σχολεία σε άντρα ρατσισμού και φασιστικών επιθέσεων. Η 21η Μάρτη είναι συνέχεια του αντιφασιστικού κινήματος που τους προηγούμενους μήνες ανάγκασε τους νεοναζί να ματαιώσουν τις προγραμματισμένες παρελάσεις τους σε μια σειρά από περιοχές και πόλεις, ή να τις κάνουν φρουρούμενοι από τα ΜΑΤ, ενώ πολλές από τις προκλήσεις των Χρυσουαυγίτες απαντήθηκαν με μαζικές αντιφασιστικές συγκεντρώσεις και πορείες (Θεσσα-

λονίκη, Νίκαια, Περιστέρι, Νέα Σμύρνη, Καλλιθέα, Πετρούπολη, κ.λπ.).

Λαϊκές συνελεύσεις που αναπτύσσουν συστηματική δράση σε γειτονιές της Αθήνας, έχουν ήδη συζητήσει για τη συμμετοχή του κόσμου της γειτονιάς στις κινητοποιήσεις της 21ης Μάρτη, με τοπικές αντιρατσιστικές/αντιφασιστικές εκδηλώσεις και παρουσία στις κεντρικές κινητοποιήσεις. Έλληνες και μετανάστες της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό», που συμμετέχουν σε τοπικές συλλογότητες, σωματεία και κοινότητες μεταναστών, μαζί με κόσμο που θέλει να παλέψει ενάντια στους φασίστες και το ρατσισμό, επιχειρούν να φάνο συνδεδεμένος κρίκος ανάμεσα στο γενικό κίνημα αντίστασης και τις κινητοποιήσεις στις 21 Μάρτη.

Προπαγάνδα

Με κεντρικά συνθήματα «Έλληνες και μετανάστες ενωμένοι ενάντια στο μνημόνιο της φτώχειας και της ανεργίας», «Εξω οι φασίστες από τις γειτονιές και τα σχολεία μας» και «Κανένας μετανάστης χωρίς χαρτιά», η Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό» ξεκινά την προπαγάνδα για τις κινητοποιήσεις στις 21 Μάρτη, με στόχο να φτάσει το μήνυμα σε όσο το δυνατό περισσότερο κόσμο. Με αφίσες, προκηρύξεις και πολύγλωσσα υλικά, θα επιδιώξουμε η φετινή παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού να είναι μαζικότερη, ταξικότερη και μαχητικότερη από ποτέ.

Επισήμως «δεκτοί» από τον πρόεδρο του σωματείου Οι Χρυσουαυγίτες στη Χαλυβουργία!

ΣΟΚ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ στον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς η επίσκεψη «συμπαράστασης» της Χρυσής Αυγής στη Χαλυβουργία την Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου. Όχι τόσο για το γεγονός πως οι πιο φανατικοί εχθροί του οργανωμένου εργατικού κινήματος –οι νεοναζί– προσποιήθηκαν πως νοιάζονται για τους απεργούς και για τον «Έλληνα εργάτη» (κάνοντας πως δεν βλέπουν τους μετανάστες απεργούς χαλυβουργούς και εκθέτοντας τους τοπικούς νεοναζί του Βόλου που είχαν βγάλει ανακοίνωση κατά της απεργίας). Αλλά για την πρωτοφανή έλλειψη αντιφασιστικών αντανακλαστικών από τον πρόεδρο του Σωματείου της Χαλυβουργίας, που πρόσκειται στο ΠΑΜΕ, ο οποίος ήταν παρών και αντί να πετάξει έξω τους φασίστες με τις κλοτσιές, δέχτηκε κούτες με γάλατα και σο-

κοφρέτες από τους αρχιναζί Παναγιώταρο και Κασιδιάρη και τους έδωσε και το λόγο από το μικρόφωνο!

Από το σάλο που ξεσηκώθηκε, μόλις κυκλοφόρησε στο διαδίκτυο το βιντεάκι της Χρυσής Αυγής και καθώς πολλοί απεργοί χαλυβουργοί διαμαρτυρήθηκαν έντονα στην ηγεσία του σωματείου τους, βγήκε ανακοίνωση του σωματείου που καταγγέλλει την προβοκάτσια της Χρυσής Αυγής.

Όμως η ανακοίνωση στρέφεται και κατά άλλων συμπαραστών, τονίζοντας πως «οι Χαλυβουργοί δεν είναι για τα δόντια της Χρυσής Αυγής και διάφορων άλλων δήθεν επαναστατών. Οι Χαλυβουργοί είναι κομμάτι του οργανωμένου ταξικού κινήματος, που ήταν και παραμένει ο βασικός υποστηρικτής του αγώνα τους. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι αυτοί κατηγορούν το ΠΑΜΕ...».

Ξέραμε πως η ηγεσία του ΚΚΕ χρησιμοποιεί πολλές φορές σταλινικές μεθόδους για να μη «μολυνθούν» από αλλότριες δυνάμεις οι εργάτες με τους οποίους έχει σχέση. Αλλά ότι θα αναβάθμιζε τους Χρυσουαυγίτες σε «επαναστάτες» και θα τους τσουβάλιαζε με όποιον ασκεί πολιτική κριτική στο ΠΑΜΕ δεν το είχαμε φανταστεί. Και μάλιστα μετά από την πολιτική «πατάτα» ολκής να καλοδέχονται τα στελέχη τους τους Χρυσουαυγίτες στη Χαλυβουργία, χωρίς να τρέχει κάστανο.

Αν επρόκειτο μόνο για την αίγλη του ΚΚΕ, μικρό θα ήταν το κακό. Δυστυχώς όμως παίρνουν στο λαιμό τους και απεργούς που αποτελούν μέχρι σήμερα σημείο αναφοράς για κάθε εργατικό αγώνα αυτής της περιόδου. Κρίμα...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ

Επιμέλεια:
Έλενα Παπαγεωργίου

Το Σάββατο 18 Δεκέμβρη διοργανώθηκε παγκόσμια μέρα συμπαράστασης στους Έλληνες, με το σύνθημα «Είμαστε όλοι Έλληνες», δείχνοντας ότι οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν. Διάφοροι φασίστες δεν έχασαν την ευκαιρία να ευχαριστήσουν μεν όλους όσους διαδήλωσαν υπέρ των Ελλήνων, να τονίσουν δε ότι το κεντρικό σύνθημα της διαδήλωσης δεν ισχύει, λέγοντας: «Ε, όχι, δεν είστε όλοι Έλληνες! Έλληνας δεν γίνεσαι, αλλά γεννιέσαι!»

★ ★ ★

Ο Άδωνις Γεωργιάδης κι ο Μάκης Βορίδης έκαναν μεταγραφή στο κόμμα της ΝΔ, λόγω του οίστρου τους να ψηφίσουν το νέο μνημόνιο, σε αντιπαράθεση με τον κλωτούμπα Καρατζαφέρη, που, ενώ συμμετείχε στις διαπραγματεύσεις με την τρόικα, αποφάσισε τελευταία στιγμή για το θεαθήναι να μην το ψηφίσει. Οι δύο θα πάρουν άραγε μαζί τους και τον απαραίτητο εξοπλισμό; Τσεκούρια, λοσάτσια, καδρόνια κ.λπ.;

★ ★ ★

Ο Χρήστος Καλαποθαράκος είναι από τις 17/2 ο νέος βουλευτής του ΛΑΟΣ στη θέση του Μάκη Βορίδη, με αποτέλεσμα ο πρώην πρωταθλητής Ελλάδος στην πυγμαχία και στο kick-boxing να βρεθεί στο «ριγκ» της κεντρικής πολιτικής σκηνής. Το καλοκαίρι του 2000 δολοφονήθηκε ο αδελφός του Θέμης Καλαποθαράκος που βρέθηκε σε διασταυρούμενα πυρά, ενώ οδηγούσε. Ο Θέμης Καλαποθαράκος θεωρήθηκε μπλεγμένος με τα κυκλώματα της νύχτας, ενώ, σύμφωνα με μαρτυρικές καταθέσεις εμπλεκόμενων στην υπόθεση, οι δράστες της δολοφονικής επίθεσης εναντίον του ήταν μέλη της μαφίας των δυτικών προαστίων (πιθανόν για να εκδικηθούν για την παλιότερη δολοφονία του Θεμιστοκλή Παπαμάλη). Μετά και από τις αποκαλύψεις για τα κυκλώματα της Θεσσαλονίκης, το Λα.Ο.Σ. αναδεικνύεται στον πιο φιλόξενο χώρο για όλα τα μπουμπουκία της νύχτας και της διαπλοκής...

★ ★ ★

Καθηγήτρια καλών τεχνών από την Ορεσιτιάδα κατήγγειλε ότι έζησε ένα πρωτοφανές μαρτύριο στην αστυνομία, ως το σημείο να υποβληθεί σε έλεγχο στα γεννητικά της όργανα, ενώ ήδη την υπόθεση ανέλαβε η τοπική ΕΛΜΕ, που χθες έστειλε εξώδικο στους υπεύθυνους της αστυνομίας. Η 33χρονη, που υπηρετεί στη μέση εκπαίδευση, ήταν μία από τους περίπου 40 διαδηλωτές που συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Νέας Βύσσης, διαμαρτυρόμενοι για την απόφαση ανέγερσης του φράχτη στα χερσαία ελληνοτουρκικά σύνορα. Όσο φιλότιμα κι αν προσπαθούν, η τρομοκρατία δεν θα περάσει!

★ ★ ★

Με τη συμμετοχή πάνω από 60 Ζωγραφιστών πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση αλληλεγγύης στους Χαλυβουργούς της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό» Ζωγράφου. Στην εκδήλωση παραβρέθηκαν ένας Έλληνας κι ένας μετανάστης απεργοί χαλυβουργοί και μας έδειξαν ότι μόνο ο κοινός αγώνας ντόπιων και μεταναστών μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Μας μίλησαν επίσης για τα ΜΜΕ που έχουν αποκρύψει εντελώς τον αγώνα τους, αλλά και για τα ΜΜΕ που προσπάθησαν να τους δυσφημίσουν, βάζοντας να μιλήσουν εναντίον τους δήθεν χαλυβουργοί του εργοστασίου στο Βόλο. Η εκδήλωση έκλεισε με γλέντι οικονομικής ενίσχυσης των απεργών, ενώ πολλός κόσμος έφερε τρόφιμα για τις πολύτεκνες οικογένειές τους.

★ ★ ★

Με βάση το Ν. 3996/2011, η Διοίκηση του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων πήρε την απόφαση να αφαιρεί βιβλιάρια ασθενείας από πολίτες άνω των 26 ετών, οι οποίοι κατάγονται από τρίτες χώρες (π.χ. Αλβανία), ζούνε στην Ελλάδα και προστατεύονται ασφαλιστικά από τον ασφαλισμένο γονέα τους. Ήδη, λίγο πριν τα Χριστούγεννα, αφαιρέθηκε βιβλιάρια ασθενείας από χιλιάδες πάσχουσα από Β ομόζυγο Μεσογειακή Αναίμια, με καταγωγή από την Αλβανία, η οποία έκανε μεταγίσεις αίματος και παρακολουθούνταν ιατρικά στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας, με αποτέλεσμα αυτή τη στιγμή να τίθεται άμεσα η ζωή της σε κίνδυνο. Ο ρατσισμός στην υπηρεσία του μνημονίου...

Πανευρωπαϊκός εργατικός ξεσηκωμός

Του Πάνου Πέτρου

Το ρεύμα «Είμαστε όλοι Έλληνες» και οι εκδηλώσεις συμπαραστάσης στην Ελλάδα έχει πάρει εντυπωσιακή έκταση διεθνώς. Τις τελευταίες μέρες παρακολουθούμε μια ατέλειωτη σειρά από άρθρα και δηλώσεις αλληλεγγύης, αιτήσεις για απόκτηση ελληνικής υπηκοότητας, χορούς με συρτάκια, διαδηλώσεις, παγκόσμιες μέρες δράσεις οι οποίες αγγαλιάζουν δεκάδες πόλεις στην Ευρώπη, αλλά και τις ΗΠΑ, την Αυστραλία και αλλού. Ταυτόχρονα, παρατηρείται μια στροφή και στην κεντρική πολιτική σκηνή. Τα «φιλελληνικά» άρθρα πυκνώνουν σε μερίδα του ευρωπαϊκού Τύπου, εμπορικές διαφημιστικές καμπάνιες αποκτούν «φιλελληνικό» χρώμα, ενώ και σε επίπεδο πολιτικών ηγεσιών στην Ευρώπη διαμορφώνεται ένα ρεύμα διαφοροποίησης σχετικά με τη συμπεριφορά «της Γερμανίας απέναντι στην Ελλάδα».

«Είμαστε όλοι Έλληνες»

Στην πραγματικότητα πρόκειται για δύο πολύ διαφορετικά είδη «αλληλεγγύης», για δύο ασυμβίβαστες ταξικά αντιλήψεις. Η ταύτισή τους έχει σκοπιμότητα. Στις γενικόλογες περί «αλλαγής του κλίματος στην Ευρώπη» θάβεται η ταξική διάσταση της αλληλεγγύης που εκφράζουν οι «από κάτω» και η έμφαση δίνεται είτε στον «ανθρωπισμό», είτε στις διεργασίες που γίνονται στα ευρωπαϊκά κοινοβούλια και στα έδρανα των Βρυξελλών.

Η αλληλεγγύη των «από κάτω» παρουσιάζεται σαν να συμπληρώνεται από μια κυοφορούμενη «ντελορική» στροφή της ΕΕ, μια αναγέννηση της «κοινωνικής αλληλεγγύης», με μπροστάρηδες «φωτισμένους» σοσιαλδημοκράτες που, τάχα, θα δημιουργήσουν ένα «ευνοϊκό για τη χώρα» ευρωπαϊκό περιβάλλον.

Χρειάζεται να εξηγηθούν και να ξεκαθαριστούν τα δύο διαφορετικά «ρεύματα». Η «από τα πάνω αλληλεγγύη» δεν είναι προς τους εργαζόμενους, ούτε της Ελλάδας, ούτε της Ευρώπης. Ο «φιλελληνισμός», που καλλιεργείται, πάει χέρι-χέρι με τον «φιλοευρωπαϊσμό». Επιχειρεί να αναστηλώσει τις βαθιά κλονισμένες αυταπάτες προς την «ευρωπαϊκή οικογένεια». Στην ίδια την Ελλάδα αυτή η προσπάθεια είναι εμφανής: Η «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη προς την Ελλάδα» εύκολα συνδυάζεται

με το στόχο να... πειστούν οι Ευρωπαίοι ηγέτες να μας δώσουν το δάνειο, ή κυρίως με μια ψεύτικη ελπίδα πως, μετά τις θυσίες, η ΕΕ θα δείξει «ανθρώπινο πρόσωπο».

Την ίδια ώρα εξελίσσεται μια διαφαινόμενη στροφή της σοσιαλδημοκρατίας, που μένει να αποδειχθεί αν είναι ψηφοθηρική δημαγωγία ή αντικατοπτρίζει αναζητήσεις άλλων πιο κείνσιων χειρισμών στις άρχουσες τάξεις. Ο Φρανσουά Ολάντ των Γάλλων Σοσιαλιστών αναδεικνύεται ως «σημαιοφόρος» της «άλλης πολιτικής», ως μελλοντικό αντίπαλο δέος των «μερκοζι». Πίσω του στοιχίζονται το ιταλικό Δημοκρατικό Κόμμα, το γερμανικό SPD, σε ένα βαθμό ακόμα και ο... Μόντι. Αυτή η στροφή εκφράζει τις ανησυχίες για την αποτυχία του «ελληνικού μοντέλου». Η συνταγή έχει αποδειχθεί ανίκανη ακόμα και με όρους σταθεροποίησης μιας καπιταλιστικής οικονομίας, ενώ το ενδεχόμενο «ντόμινο» στοιχειώνει τις ευρωηγεσίες. Δεν υπάρχουν περιθώρια αυταπατών. Ο κείνσιανισμός των σοσιαλδημοκρατών και του ευρωομόλογου δεν πρόκειται να βγάλει τον καπιταλισμό από τη βαθιά του κρίση, δεν έχει να προσφέρει τίποτε στους εργαζόμενους.

Η ελπίδα βρίσκεται στην άλλη αλληλεγγύη, την πραγματική αλληλεγγύη «από τα κάτω», που είναι τελείως διαφορετική. Μια ματιά στα καλέσματα που κυκλοφορούν, δείχνει πως αυτά στρέφονται ενάντια στους τοκογλύφους, ενάντια στο διεθνές και το ελληνικό κεφάλαιο, τις ευρωηγεσίες και την ελληνική κυβέρνηση, που πίνουν το αίμα των εργαζομένων

στην Ελλάδα. Τα πανό και τα συνθήματα των διεθνών διαδηλωτών είναι επίσης ενδεικτικά: Η αλληλεγγύη δεν είναι προς την «Ελλάδα», αλλά προς την «ελληνική εξέγερση», τις «ελληνικές απεργίες και καταλήψεις», τον «ελληνικό λαό». Είναι χαρακτηριστικό πως η διεθνής αλληλεγγύη ξεκίνησε από συνδικαλιστική οργάνωση, τα γαλλικά «Solidaire», και οργάνωθηκε κυρίως από δυνάμεις της Αριστεράς.

Το «Είμαστε όλοι Έλληνες» είναι απόλυτα εύστοχο, και ελπιδοφόρο, με δύο τρόπους. Οι εργαζόμενοι της Ευρώπης, και του κόσμου, αντιλαμβάνονται πως βρίσκονται ή θα βρεθούν στην ίδια θέση με τα ταξικά τους αδέρφια στην Ελλάδα. Η προπαγάνδα για τους «τεμπέληδες Έλληνες» γίνεται συντρίμια μπροστά στην πραγματικότητα της παγκόσμιας κρίσης. Οι εμπειρίες των Πορτογάλων, Ιταλών, Ισπανών εργατών, η εκτίμηση του 50% των Γάλλων πως θα βρεθούν στο κοντινό μέλλον στην ίδια θέση εξηγούν αυτό το ταξικό ένστικτο.

Η άλλη διάσταση του «Είμαστε όλοι Έλληνες» είναι ακόμα πιο σημαντική. Η εικόνα του ελληνικού εργατικού κινήματος, που δεν συμμορφώνεται και γι' αυτό δημιουργεί προβλήματα, λειτουργεί σαν μπουρανγκ προς τις άρχουσες τάξεις. Αυτές προβάλλουν το κίνημα ως παράδειγμα προς αποφυγήν, αλλά για τους «από κάτω» λειτουργεί ως παράδειγμα προς μίμηση. Οι εργαζόμενοι της Ευρώπης, δηλώνοντας «Έλληνες», δείχνουν τις διαθέσεις τους να γίνει «της Ελλάδας» στις χώρες τους. Οι γενικές απεργίες, οι κλαδικό αγώνες, οι πλατείες, τα

κινήματα γίνονται πηγή έμπνευσης. Αμφιβάλλει κανείς πως, αν δεν είχε υπάρξει αντίσταση, δεν θα είχε υπάρξει αυτή η αλληλεγγύη;

Πορτογαλία

Αυτή η εικόνα υπογραμμίστηκε με τον πιο έντονο τρόπο από τις κινητοποιήσεις στην Πορτογαλία και την Ισπανία. Στις 11 Φλεβάρη, πάνω από 300.000 διαδήλωσαν στη Λισσαβόνα, στη μεγαλύτερη εργατική διαδήλωση από την επαναστατική περίοδο του '70. Από κάθε σημείο της πόλης, «ρυάκια» με κόκκινες σημαίες ενώθηκαν σε μια λαοθάλασσα στο κέντρο της, που φώναζε ρυθμικά: «Ο αγώνας θα συνεχιστεί στους δρόμους και στους χώρους δουλειάς».

Η Πορτογαλία έχει ζηήσει κινητοποιήσεις, όπως τη γενική απεργία του Νοέμβρη του 2010, τη διαδήλωση 300.000 νεαρών το Μάρτη του 2011 που ήταν «προάγγελος» των αγανακτισμένων, και κλαδικές απεργίες. Οι εκλογές έβαλαν για λίγο φρένο στο κίνημα. Ένα χρόνο μετά, η ανεργία αυξάνεται, ο ιδιωτικός τομέας κάνει μαζικές απολύσεις, οι τιμές αυξάνονται, ενώ η κρίση όχι μόνο δεν έχει ξεπεραστεί, αλλά βαθαίνει. Έτσι η επίγνωση πως η Πορτογαλία βαδίζει στο δρόμο της Ελλάδας γίνεται όλο και μαζικότερη.

Στις 24 Νοέμβρη 2011 μια ιστορική γενική απεργία έσπασε τη συναίνεση. Η επιτυχία της διαδήλωσης και τα φαινόμενα μετακίνησης μελών της UGT (που υπέγραψε την «τριμερή») προς την CGTP (που δεν υπέγραψε) δείχνουν τις διαθέσεις της βάσης του εργατικού κινήματος, που ελπίζει να σταματήσουν

οι σποραδικές «συμβολικές» κινητοποιήσεις. Κάτω από αυτή την πίεση, η CGTP προκήρυξε γενική απεργία για τις 22 Μάρτη.

Ισπανία

Στον ίδιο δρόμο βρίσκεται και το εργατικό κίνημα στην Ισπανία. Τα μέτρα λιτότητας του Ραχόι και κυρίως η «απελευθέρωση» των εργασιακών σχέσεων οδηγούν τα συνδικάτα σε κινητοποιήσεις. Στις 19 Φλεβάρη, η UGT και οι CCOO κάλεσαν σε νέα διαδήλωση ενάντια στις εργασιακές «μεταρρυθμίσεις», η οποία εξελίχθηκε στη μεγαλύτερη από το ξέσπασμα της κρίσης. Πάνω από 500.000 διαδήλωσαν σε δεκάδες ισπανικές πόλεις, με τους δρόμους της Μαδρίτης να πλημμυρίζουν από το σιδηροδρομικό σταθμό της Ατότσα μέχρι την πλατεία Ντελ Σολ.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες υποσχονται μια «διαδικασία κινητοποιήσεων που θα κλιμακωθεί», αλλά δεν έχουν προκηρύξει γενική απεργία ακόμα. Όμως τα συνδικάτα της Γαλικίας, της Χώρας των Βάσκων και της Ναβάρρα αποφάσισαν ήδη γενική απεργία για τις 29 Μάρτη.

Προοπτική

Ο ευρωπαϊκός Νότος ξεσηκώνεται. Η γενική απεργία στην Πορτογαλία, η μάχη ενάντια στις εργασιακές μεταρρυθμίσεις στην Ισπανία, ο αγώνας στην Ελλάδα, θα «γεμίσουν» τον Μάρτη, στις 9 του οποίου ετοιμάζεται γενική απεργία και στην Ιταλία. Για άλλη μια φορά δημιουργείται η βάση για μια συντονισμένη διεθνώς γενική απεργία. Η ανατροπή της ρουμανικής κυβέρνησης από το κίνημα αντίστασης, η απεργία στο Βέλγιο, οι σχεδιαζόμενες απεργίες στην Αγγλία, η αναμονή για το γαλλικό εργατικό κίνημα που βρέθηκε πολλές φορές στην πρώτη γραμμή, οι πολύτιμες «ενισχύσεις» από τον ευρωπαϊκό Βορρά δείχνουν την προοπτική για τον αναγκαίο πανευρωπαϊκό ξεσηκωμό.

Ο συντονισμός των εργατών πέρα από τα σύνορα μπορεί να αλλάξει ριζικά την κατάσταση, να τσακίσει την εθνικιστική προπαγάνδα που διχάζει τους λαούς (π.χ. Γερμανία-Ελλάδα), να δώσει αυτοπεποίθηση στο εργατικό κίνημα, να δείξει τη δύναμη των εργατών, όταν κινητοποιούνται διεθνώς. Σε αυτή τη δύναμη μπορεί να πατήσει το δικό μας «ευρωπαϊκό όραμα», η Ευρώπη των εργατών, που θα χτιστεί στα ερείπια της καπιταλιστικής ΕΕ.